

Normaal & Samen

Cazimir Maximillian

Normaal & Samen

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk Normaal: oktober 2017
Eerste druk Samen: juni 2022

Copyright © 2017/2022 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian (Normaal)
Fred Zijlstra (Samen)
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464650693

Inhoud

Normaal.....	7
Samen.....	353

Normaal

Thurston

Schooljaar 2001/2002

Lastig uit te spreken.

De warmte geeft mij het gevoel dat de zomervakantie nog veel langer had mogen duren. Terwijl de vogels in de bomen een variatie aan muziek produceren fiets ik haastig naar het park waar ik met Frank en Daan heb afgesproken.

Onderweg stappen de eerste mensen in de auto om naar het werk te gaan. Mensen die waarschijnlijk geen zes weken vakantie hebben gehad, of misschien wel helemaal geen vakantie.

Ik verheug me er totaal niet op dat ik dat later ook ga krijgen. Maar gelukkig is dat voor mij nog lang niet aan de orde en heb ik nog ruim tien jaar om van alle schoolvakanties te kunnen profiteren.

In het park, gelegen tussen de bejaardenflatjes, zitten Frank en Daan me al op te wachten. Klaar voor de eerste schooldag.

De eerste schooldag, de omslag die je daarbij moet maken zo heel kort na een moment dat nog een avontuurlijke zomervakantie was geweest.

We wensen elkaar goedemorgen.

'Nou, we gaan maar naar ons “kantoortje”...' zeg ik om de stemming erin te houden.

Frank Vergeer is elf jaar, heeft een blonde tondeuse, opvallende wenkbrauwen, is even oud als mij en zit bij mij in de klas...

Daan Kroon is twaalf jaar en heeft sinds vandaag zijn intrede in groep 8. Hij heeft een iele magere uitstraling, glimmend blond haar en vaak een verlegen blik; al heb ik hem vroeger wel anders gekend.

We fietsen het park uit, de dorpsstraat in. Passanten die bij de Super de Boer via de glazen schuifdeuren in en uit lopen, de drogisteigenaar die zijn arrangementen buitenzet en de eerste klanten ontvangt, de streekbus die net wegrijdt van de halte bij

de parkeerplaats, wielrenners die een uitsmijter eten bij Snackbar Hip. Voor de visboer staan een paar bankjes, waarbij er eentje voornamelijk bezet wordt door hangouderen. Een gedeelte daarvan hangt op de booster of rollator. (wat ik weer associeer met rondhangende pubers op hun scootertjes, alleen maken de oudjes veel meer herrie).

Nadat we de kruispunt zijn overgestoken en enkele meters hebben gefietst slaan we af bij de looppad die moet leiden naar onze school, een katholieke school. Waar het, als in een ochtendritueel, krioelt van de vaders, moeders, opa's, oma's, kinderen van de lagere klas en de hogere klas. We kijken gespannen in het rond of we ongewenste personen moeten vermijden, en zoeken ondertussen naar een plek waar we onze fietsen veilig kunnen parkeren.

'Hééééy homo's!!!!' horen we.

Kut!

Nog voor we onze fietsen in de rekken kunnen zetten komt er een vrij grote groep op ons af gelopen. Een verzameling van jongens en meisjes uit groep 7 (mijn nieuwe klas) en 8... en nog wat ingepalmde groep vijfers en zessers. Je hebt leider Ramon, een patser met een tondeuse en een petje... samen met meeloper Ingmar uit zijn klas en Dirk en John uit mijn klas... maar ook meisjes. Bijvoorbeeld Tiffany, iemand met lang bruin haar, een arrogante kop, die er maar niet vriendelijker op wordt dankzij haar bril... Klaartje... een krielkop met vettig blond haar en een permanente jankblik die vaker blèrt dan praat... en nog een paar waarbij ik geen zin heb om de namen en kenmerken langs te gaan.

'Zo', zegt Ramon, 'Kijk eens wie we daar hebben... Hebben jullie nog liggen kontebonken in de bosjes?'

Ja, je weet wel hoe dat gaat. Het is van alle tijden, en je komt het ook vaak in tekenfilms van bijvoorbeeld Cartoon Network

tegen; de misfits of nerds van de school tegen een groepje hele stoere jongens en meisjes, met de nodige nog stoerdere leider. In dit geval Ramon. Nouja, Frank en Daan worden uitgelachen... Ik ook trouwens... Ze moeten weer eens aanhoren wat voor homo's het wel niet zijn en dat er ijzeren onderbreken verstrekt moeten worden en van die dingen... Dan wordt de boel langzaamaan iets agressiever, worden we geduwd en worden enkele stompjes klaarblijkelijk wat harder. Daan trekt op den deur een pijnlijk gezicht. Dat gevoel dat je darmen worden uitgeperst, dat je kop gloeit, maar ook dat je het niet kan verdragen dat je vrienden te grazen worden genomen door zo'n bullebak. Ik geef Ramon een kopstoot in zijn gezicht, een schop in zijn piemel en vervolgens een knietje in zijn borst. Zijn vrienden deinzen achteruit en Ramon begint te huilen.

Ik dacht dat het nog zo'n grote jongen was.

Maar ja, wat nu? Dit gaat natuurlijk in de relatief dichte toekomst benauwende gevolgen hebben. We hebben namelijk nog een heel schooljaar te gaan.

Directeur Cornelis laat, wanneer het tijd is, op de ouderwetse manier een bel aan een stok rinkelen. De school is begonnen. Samen met de kuddes leerlingen lopen we naar onze klassen. Daan moet splitsen voor groep acht en wij lopen naar onze lokaal, hetzelfde lokaal dat we vorig jaar hadden. Daar staat juf Leentje met haar afzichtelijke getergde kop, die altijd krampachtig optimistisch wil ogen en haar vette grijs wordende haren. Die tuinbroek van haar dan met die korte broekspijpen tot haar knieën.... tering, het staat haar nog altijd niet.

Ineens valt het me op dat er een donkere jongen in de klas aanwezig is, die ik vorig jaar nog niet had gezien. Nieuw? Vandaar de apengeluiden... Hij zit aan een tafeltje dat niet is aangesloten aan een groepje, heeft een tondeuse, relatief breed

gezicht, maar is best wel slank gebouwd. Zijn grote donkerbruine ogen draaien alle kanten op, alsof hij zich bij voorbaat niet welkom voelt.

Wanneer iedereen op zijn plek zit, is juf Leentje klaar om te beginnen.

'Zo, Thurston (ze kijkt met strakke ogen naar mij) en Frank (ze kijkt met strakke ogen naar Frank).' zegt ze nors, 'Wat was dat nou net op het schoolplein?'

'Nou...' zeg ik.

Alle blikken zijn op mij gericht. Ik krijg een benauwend gevoel want alles wat ik wil zeggen zal toch weer niks gaan opleveren.

'Die Ramon uit groep 8 kwam op mij, Frank en Daan af.....

(gegiechel en gefluister in de klas) ...en we werden uitgelokt...'

De klas valt me in de rede met een hoop ge"kanker",

doodsbedreigingen, moord, brand, bloed, geweld en die dingen.

'KOPPEN DICHT!!!!' tettert juf Leentje

'Zij...(diepe snelle inhalerende teug) ...zij begonnen ons uit te schelden alsof ze ruzie met ons wilde,' schettert Klaartje.

'Ja' zegt John, 'het zijn toch niet voor niks de

probleemveroorzakers op deze school? Ze kwamen weer het fokking schoolplein op en scholden ons uit voor kutpapen!'

'...en toen werden we boos en liepen we op ze af en Daan daagde ons uit en Ramon kon zich niet inhouden en toen sloeg Thurston Ramon helemaal in elkaar en...'

Hoe ongeloofwaardig wil je het hebben.

'Wat verwacht je ook anders?'

Het begint met mompelen, maar even later verheft juf Leentje haar stem.

'Jullie zijn hele grote onruststokers!' briest ze. 'Ik heb het echt gehad met jullie! Het schooljaar is nog maar net begonnen en jullie beginnen alweer de boel te verstieren voor anderen! Maar jij gaat het nog heel moeilijk krijgen dit jaar Frank Vergeer!!

Ingrid en Trudy zijn nog LANG niet klaar met je. En JIJ Thurston, ik zal maar HEEL goed uitkijken dit jaar, anders dan overkomt jou precies hetzelfde! Gehoord????!!'

Ik denk niet na bij wat juf Leentje me duidelijk probeert te maken. Ze grist me bij mijn oor, waarbij ik haar nagels door mijn oorschelp voel snijden.

'HEB...JIJ...DAT....GEHOORD....THURSTON....VAN.....DE....
MEEEEER!??? ZAL IK ER EVEN VOOR ZORGEN DAT JE
GEHOOR BETER WERKT????!!'

En zo trekt ze aan mijn oor. Het doet pijn, maar ik geef geen fuck. Ik wil geen slapende honden wakker maken.

Vervolgens sjort ze me mee aan mijn oor en tyfstraalt me zo het "kantoortje" in, dat nog oh zo oud en vertrouwd daar in een hoek staat opgebouwd. (dat rijmt overigens)

Door de klas ontstaat een golf van gejoel en gelach. De donkere jongen kijkt me eventjes aan terwijl hij wordt bekogeld met propjes. Vervolgens komen er apengeluiden aan bod. Hij houdt zich echter nog wel zo verdomde kalm en rustig.

'FRANK, JIJ OOK OP JE PLAATS!' snerpt juf Leentje.

Frank neemt plaats zijn hokje.

De feeststemming gaat door in de klas.

'En jullie allemaal SMOELEN DICHT!!!'

Het wordt ineens angstvallig stil in de klas.

'Ik wil niks meer horen van Frank en Thurston, geen WOORD meer!'

Dan komt ze weer bij zinnen. De klas houdt zich nu koest. Stelletje schijnheilige sukkels.

'Vandaag hebben jullie, zoals jullie het al is opgevallen, een nieuwe leerling. Hij is wel de enige hier met een andere huidskleur, maar we gaan er voor zorgen dat hij zich hier thuis gaat voelen... (Al snel hoor ik hier en daar gegniffel) ...Hij

komt uit Afrika, uit... welk land ook alweer... eeehm hoe heette je nou ook alweer?'

'Afolabi Gbadamosi en i come from Sierra Leone,' antwoordt hij rustig.

Weer een hoop gegiechel en gegniffel ("piemel in je dosie").

'Dat is nog oefenen om die naam uit te spreken, en je Nederlands mag ook wel even bijgespijkerd worden.' zegt juf Leentje. 'Hoe lang woon je al in Nederland?'

'Al bijna 3 years...' stamelt Afo....

Vanuit de opening van mijn "kantoortje" kan ik zien dat Afo... zich erg koest probeert te houden... Maar het kan ook schijn zijn. Vooral de Engelse aandoende uitspraken lijken het meest gevoelig te liggen in de klas, waarbij ik er niet aan twijfel dat hij van binnen als een rat in de val zit.

'En om wat voor situaties ben je hierheen gekomen?'

Afo...eeehm verkrimpt. Hij wil het overduidelijk, opnieuw, niet laten merken...

'Nou?' zegt juf Leentje op een toontje dat zowel vriendelijk als spottend klinkt.

Het zweet breekt bij Afo...

'Afrobami' zegt juf Leentje rustig. Een golf van gelach buldert door de klas. 'Je kan toch wel, als normaal mens zeggen, hoe je hier bent gekomen?'

'A....Afolabi, mevrouw...' verbeterd Afolabi stamelend.

Ik kan net niet zien hoe juf Leentje het overbrengt, maar ik kan haar wel vermoorden, zoals altijd! Het lijkt er echter wel op dat ze duidelijk maakt dat de klas stil moest zijn, want het gegiechel houdt snel op.

'Ik.... ben hier met het schip gekomen.'

'Heb je wel een verblijfsvergunning?' lijkt de enige goede opmerking van die juf LeentjeSpeentje te zijn.

'Ja!' buldert Dirk. 'Weer zo'n illegale ebola-neger.'

'Nederland wordt ook steeds zwarter!' vervolgt de ander.
'Gewoon opkankeren naar je eigen land, vuile kindsoldaat!' roept iemand anders.
'Eerst flikkers, en nu die vieze besmette apen.'
'Ze lijden in ieder geval allebei aan aids!'
"Sieg heil, met je bek op de stoeprand, alle negers moeten dood, apengeluiden, ebola, aids, pleuris, toring, kanker, tyfus", alles krijgt Afolabi naar zijn kop geslingerd.
'Degene die nu nog zijn mond opendoet mag strafregels gaan schrijven!' blaast Leentje.
Dit kan echter nog wel eens een lange dag worden en ik heb op dit ogenblik toch liever dat ze mij op haar rekening neemt dan Afo...

Juf Leentje is een vuile hoer die ik ook dit schooljaar ga krijgen. Voor de derde keer... Erg klote is dat weer. Haar omschrijving heb ik eerder vermeld. Ze is echter wel degene waarbij ik me telkens afvraag van wie er hier nou, als ik haar woorden mag gebruiken: "eeeh... ja... eeeh...niet helemaal lekker bij de wekker... eeeeh.... of iets met... niet normaal" is. Ze kan echter ook wel eens aardig zijn. Maar ondertussen heeft ze bij mij al vele onderste blokjes eruit weten te trekken waarbij ik niet meer in die aardigheid geloof. Die aardigheid bestaat bijvoorbeeld als ze bij me in het "kantoortje" komt assisteren bij mijn werk. Dat geklak en gesmak als ze praat, die vreselijke stem, en die geur alsof ze in haar broek gepoept heeft. Haar hobby's bestaan voornamelijk uit... mij en Frank straf geven en waarschijnlijk straks die... Afi... eeehm... straf geven... en domineren. Voornamelijk hoeven Frank en ik niet veel te doen om de stoom uit haar oren te laten komen. Ja, ik beeld me op die momenten altijd in dat er stoom uit haar oren fluit als ze zich weer gepikeerd voelt en ons straf gaat geven...

Ik beeld me dan een boze figurant van Cartoon Network of Looney Tunes in. Waar ik me vorig jaar nog altijd inbeeldde van hoe klote de situaties waren, lukt het me nu aardig om haar voor de domme te houden. Al moet ik dat wel voor me houden, anders mag ik zo weer honderd strafregels schrijven.

Wanneer de school is afgelopen lijkt het alsof ik verlof heb gekregen van een oorlogsfront. De angsten, zenuwen en boosheid lijken een beetje te verdwijnen. Althans, wel in mijn geval. Hoe Frank en Daan zich voelen weet ik niet, maar ergens heb ik, als ik hun gelaten zo zie, wel een vermoeden. En nu is het tijd voor iets anders en daar kan ik deze twee jongens wel weer bij gebruiken.

'Zullen we even bij Jenthe kijken?'

Daar zijn ze het wel mee eens. Sterker nog, de naam Jenthe alleen al lijkt ze vrolijker doen kijken. Nee echt... Ik zwijmel niet... Het voelt immers aan alsof ik haar een lange tijd niet meer gezien heb terwijl we gisteren met zijn drieën op een coole wijze de vakantie wisten af te sluiten. We fietsen haar straat in, komen bij haar huis terecht en aan haar fiets op het erf te zien concluderen we dat ze thuis is. Haar moeder merkt ons op via de keukenraam. Ze lacht ons tegemoet.... Via de bijkeuken lopen we naar binnen.

'Jenthe! Bezoek...'

Jenthe Thyssens is een gestoorde, maar lieve meid. Ik ken haar al vanaf mijn vierde... toen was zij inmiddels al vijf (zij is van Juni 1989 en ik ben van Maart 1990), wanneer ze met haar ouders en haar oudere zus vanuit Eindhoven naar Hippolytushoef verhuisde. Haar biologische vader is niet veel later teruggegaan en drie jaar later heeft haar moeder stiefvader Bart leren kennen. Ik heb me bij haar altijd al prettig en goed

Of, dat dat komt vanwege haar uiterlijk; slank tot tenger postuur, donkerbruine lange haren, getinte caramel-achtige huidskleur aangezien ze van Indisch bloed is... Haar bruine ogen hebben ook iets Aziatisch maar zijn niet te “hanki-panki Shanghai”... Haar optrekkende plaagsmoeltje... Ik kan dat moeilijk omschrijven; die twee wanghoeken die vaak naar boven neigen te gaan, die lippen die stijf worden; zo'n blik die niks serieus neemt. Het lijkt er dan een beetje op alsof ze vies kijkt, terwijl de droge, sarcastische ondertoon er vanaf straalt... Of komt het gewoon door haar innerlijk? Iets wat me toch wel meer aan lijkt te trekken. Bijdehand, grappig, gortdroog, cool, maar ondertussen ook zo lief en hartverwarmend... en die eigenschappen... Nou, bijvoorbeeld dat ze uit het niets zo nu en dan een liedje begint te zingen en haar skateboard boven haar fiets verkiest. We hangen een beetje op het gazon, met een glas cola.

Quasi lamlendig neemt ze een slok van haar cola.

Dromerig blijf ik naar haar loeren. De vogels die op de achtergrond meezingen. Die kleding die ze ook draagt: T-Shirt met allemaal van die grijnzende in graffiti gespoten urban-

poppentjes of hoe je het ook noemt, sweatpants... Maar natuurlijk zeg ik weer iets doms.

'En dat terwijl jij maar vier weken vakantie hebt gehad...'

'Fuck you! Thurston...'

'Is er nog wat speciaals bij jouw op school gebeurd deze "fuuuuucking" eerste dag?' zegt Daan lachend.

'Ooh neuj niks... Iedereen is weer eens naar Zuid-Frankrijk of de Spaanse, Turkse of Griekse kust geweest, al die pummels in mijn klas doen nu vet stoer omdat ze in groep acht zitten en die nieuwe meester die we hebben is me toch een stumper met zijn vettige blouse en zijn zweterige kop. De eerste dag er al meteen uitgestuurd ook nog... Vet lachen man... en jullie?'

'Ik denk dat we er een outsider bij hebben...' zeg ik.

'Oh echt?'

'Hij komt uit Afrika.'

'Wow! Nou dat zou dan wel mooi aas geweest zijn.'

'Nou vertel mij wat... Vooral die juf Leentje was hem lekker aan het sarren en de boel in de klas aan het opstoken.'

We vertellen in details hoe Af.. ja fuck, die naam... werd benaderd en verwelkomt op zijn nieuwe school. Ook dat hele gedoe met Ramon komt aan bod.

'Lekker voor hem. En zijn vriendjes deden niks zeker?'

'Nee, op Ramons reet likken na, helemaal niks.' zeg ik.

Jenthe lacht en neemt een slok van haar cola.

'...Maar die Afrikaan, hoe heet ie eigenlijk?'

'Eehm... Afli... Aflo...'

'Nouja, als we er nou eens voor zorgen dat we die Afli Aflo met ons mee laten doen... dat zit ik me nu ineens te bedenken.'

'Nouja...' zegt Frank.

'Wat nouja? Omdat hij zwart is ofzo? Gimme a break...'

De plannen om Afoliba... Die naam is echt lastig om uit te spreken... in onze vriendenclub toe te laten worden steeds

groter en de snelle conclusie was: waarom ook niet? Hoe meer
ziel hoe meer vreugd en zo'n andere achtergrond spreekt mij
ook altijd wel aan.

Maar gaat het ook lukken?

Wat er allemaal voorafging...

Afhankelijk van mijn humeur, dat over het algemeen wel vaak goed is at all, is het bij mij de gewoonte om, voor het slapen te gaan, muziek te beluisteren, terwijl ik op de bureaustoel voor mijn slaapkamerraam zit. Het is nog licht... Vanuit het raam kijk ik uit over de straat, de rijtjeshuizen van de overburen, de geparkeerde auto's langs de stoep. Tussen twee woningen door zie ik via de doorloop de straat ernaast, een geparkeerde auto, half achter een muur verscholen en een lantaarnpaal. Hoe ziet mijn kamer eruit? Nouja, best wel rommelig. Een bureau tegen de wand met een potloodbak, een stapel tijdschriften en andere frutseltjes; terwijl de bureaustoel negen van de tien keer bij het raam staat, een bed, een klerkast, een boekenkast waar nog een hele reeks Kippenvel-boeken met zowel de rode als groene letters naast elkaar opgesteld staan. Ook voornamelijk andere Kluitman-boeken, boeken van Guus Kuijer, Annie MG Schmidt... maar ook de Jan Wolkers boeken van mijn moeder. Geloof het of niet, ik heb Turks Fruit en Kort Amerikaans uitgelezen en het is me gelukt om er het een en ander uit te halen. Wat fotoportretten van mij... Een CD-rek en een CD speler met versterker naast me op een kastje.

Play van Moby staat op... Mijn vader is al vanaf zijn jeugd muziekjunk en heeft mij ermee besmet. Nog steeds zijn we het eens over de stapels CD's waar we maandelijks mee op de proppen komen. Play van Moby is daar eentje van.

Honey... Wat een opgewekte opener... Dat ritme, ik dein erop mee. Find my Baby... Ook een heerlijk straaltje meligheid.

Maar Porcelain... Ik bijt met mijn voortanden op mijn onderlip... Het lukt me dit keer niet om me in te houden en begin te snikken. Dat heb ik altijd bij dit nummer. Als deze in een winkelcentra of andere openbare ruimtes wordt gedraaid

wil dat ook wel eens kut zijn. Ligt het aan de tekst?: (*In my dreams i'm dying all the time*), de vioolklanken, de piano, de computerstem van Moby? Mezelf? Aan de mooie herinneringen aan de zomervakantie terwijl de dreiging altijd in onze nekken hijgt? Ja... de dreiging die ons nog altijd observeert op de achtergrond, en wanneer het toeslaat... Hoe dan verder?

Why does my heart..... feel so bad?

Ja, waarom eigenlijk?

Waar ben ik ook alweer gebleven? Ohja... de mooie herinneringen aan het afgelopen jaar... en de dingen die ik al die jaren daarvoor niet had zien aankomen. Vorige week was het de eerste keer dat ik niet meer hoefde te huilen om het feit dat ik weer naar school moest. Voor 2001 haatte ik school, nouja... Jawel, ik haatte school. Ik kon herhaaldelijk concluderen dat de eerste vier jaren de enige allerbeste jaren van mijn leven waren. Geen school, geen zorgen, je reet die nog voor je werd afgeveegd, de slaapliedjes die je nog toegezongen kreeg, de hele dag kunnen spelen zonder voornamelijk afhankelijk te zijn van de tijd, geen andere verplichtingen die je al in je strot gedrukt kreeg terwijl je de wereld amper had ontdekt. De omschrijving van mijn school leek ook vaak als een kameleon van kleur te veranderen. Wat moest ik er nou eigenlijk van vinden? Wat wel zo was was dat ik het als klein kind al zo vreemd vond dat ik van iedereen de gezichten kon zien, maar dat ik speciaal in de spiegel moest kijken om de mijne te kunnen zien. Daar klopte iets niet... Het schoolbestuur heeft me blijkbaar ook telkenmale bevestigd dat er iets niet klopte... ook al deed ik uiterst mijn best om één te zijn met mijn schoolgenoten, zo niet de mensen... Maar met de jaren voelde ik daar afbrokkeling in. Ik was wel degelijk anders dan anderen, ook al zag ik dat in principe alle klasgenoten

mekaar de ene keer de kop insloegen en de andere keer elkaars beste vrienden waren. Mijn bevestiging werd nog duidelijker in groep vier. Terwijl de rest van de klas de gewone reken, taal en spellingboeken had (van Malmberg), moest ik voortaan in een multomap met tafelsommetjes en wel hele simpele opdrachtjes werken, “omdat ik de gewone boeken niet aankan”. Elke dag hopen dat ik weer één mocht zijn met de klas door in de gewone boeken te mogen werken... Maar even later moest ik ook nog tijdens zwemmen en gymmen in de attributenruimte omkleden “zodat ik niet gepest zou worden”... en even later, toen ik de klas inliep om met de les te beginnen, realiseerde ik me dat mijn tafel en mijn stoeltje naar de hoek van de klas was verplaatst, afgeschermd achter twee prikbordschermen... “zo kan ik me beter concentreren.” Ondanks ik me altijd wel wist te vermaken, leefde ik voornamelijk van het hopen, eindeloos presteren en zoveel mogelijk “ja”-tjes verzamelen. Ik mocht er geen eentje misgrijpen. Het woord “nee” werd met het jaar meer steeds vernietigender... Het was een woordje dat begon als een propje, maar naderhand uitgroeide tot een kogel. Ik heb misschien slechts één jaar mogen meemaken waarbij ik me gelijk voelde met de rest en dat was in groep 2 bij Juf Rika. (aardig tijdje terug alweer...) Een van de liefste mensen op aarde. Ik had haar zelfs nog op mijn zevende verjaardag uitgenodigd en nog steeds staat ze open voor visite. Ze heeft ook altijd wel iets weg gehad van een lief omaatje. Gezet postuur, half lang glimmend haar en een lach die vaak meegeeft dat alles in orde is. We hebben afgelopen jaar veel aan haar gehad, gezien de situaties rond Frank en Daan. En ja, ondertussen had ik altijd Jenthe nog... Jenthe was (en is nog steeds) vanaf het begin de enige leeftijdsgenoot geweest waar ik me altijd prettig bij voelde en de gevoelens voor haar zijn alleen maar sterker geworden.

Maar ondanks ze me telkens het gevoel gaf dat ik bij haar niks te vrezen had voelde ik me evengoed nog wel alleen... Jenthe zat in haar klas niet afgeschermd in een hoek en die dingen. Haar ouders zijn misschien wel gescheiden, maar dat zijn het er bij vele kinderen... en ze is niet onderzocht door het RIAGG. Wat soms ook irritant is is dat vele mensen denken dat we broer en zus zijn als we samen lopen.

Natural Blues... Retecool nummer!

...toen kwam dat moment, februari dit jaar.... Het voelde alsof ik uit een ei was gekropen... Frank zat op een dag afgeschermd, en al snel werd het duidelijk dat ook Daan in zijn klas (toen groep 7) hetzelfde was overkomen. Ik was niet meer alleen op de wereld en waarom ze mij prompt als hun beste vriend beschouwden was voor mij nog niet duidelijk... evenals waarom ze nou afgeschermd zaten. Daarvoor waren Frank en Daan nog de meelopers van de beruchtste pestkoppen op school. Misschien waren ze nog wel de ergste als ze samen waren. Vele dingen die ze onder andere met mij deden... Lees, mij vastbinden aan een boom, stokjes in mijn reet steken, aan mijn pik trekken en die dingen... toen we een jaar of 8 of 9 waren... Maar nu ben ik haast vergeten dat die dingen plaats hadden gevonden. Alsof we het van beide kanten niet konden verwachten werden we elkaars beste vrienden, terwijl we daarvoor nog elkaars bloed konden drinken. Ik lach even, omdat ik merk dat volwassen mensen zelf, met name de leraren, veel trager lijken te leren van hun fouten dan kinderen. De reden dat ze afgeschermd zaten vond ik eigenlijk niet eens belangrijk en het leek erop alsof ze daar niet veel over wilden zeggen. Bang dat ik het tegen ze zou gebruiken ofzoiets? Toen hun situatie echter steeds verdachter werd en de bevestigingen steeds duidelijker waren, kwamen er niet veel later twee vrouwen van rond de twintig (of waren ze nou in de veertig?)

op bezoek die zichzelf “erg intellectueel en hoogopgeleid” noemden. Ze schepten voornamelijk op over wat ze allemaal hadden gestudeerd, hoeveel kennis ze wel niet hadden en waren voornamelijk gekleed in strakke begrafenispakken of stewardessjurken met daaronder een bloemetjes-blouse, haar in vlechten of in een knot en trokken altijd smoelen die wel van beton leken of van koper gegoten waren. Geen krimp of wimper was erin te bekennen en het stond altijd strak en serieus. En zo gebeurde het regelmatig dat Frank en Daan, volgens wat ze me vertelden, in het schoolkantoor helemaal binnenstebuiten werden getrokken door die twee vrouwen en hun verhalen erover logen er niet om; ze kregen allemaal vragen over bijvoorbeeld of ze vroeger seksueel misbruikt waren (Huh? Seksueel misbruik? Wat heeft dat er nou mee te maken gehad?) door vader, moeder, opa, oma, oom, tante, neef, nicht, broer, zus, vriend, kennis... Ook iets over of ze met hun poep spelen tijdens een “spelletje” en of ze niet verwaarloosd werden en weet ik veel wat voor griezelige dingen ze allemaal moesten beantwoorden.

If Things Were Perfect... terwijl het buiten steeds donkerder wordt.

Zoals je kon raden... was het wij drieën tegen de rest. De impulsen die ik de hele tijd had om voor de grotere groep te kiezen en om te bewijzen dat ik erbij hoorde... Ineens waren ze verdwenen. Een kwestie van respect. Al was het wel zwaar... de pesterijen tegen ons drieën nam toe, de “kantoortjes” van Frank en Daan lagen dagelijks vol van de hatelijke tekeningen en teksten, en meester Adriaan of juf Leentje gaven maar weinig sjoerge. Maar buiten school om hadden we toch wel een beste tijd gehad. En voor ik het wist en zonder dat ik het me ooit had kunnen bedenken werden ze steeds meer een onderdeel van mijn leven... en dat van Jenthe. De afgelopen zomervakantie

alleen al, wie had dat nou gedacht? We waren bijna elke dag samen. Mijn opa en oma die ons meenamen op vakantie naar Brabant, waar ze elk jaar naar een camping gaan. En wat hadden we allemaal wel niet gedaan? Boswandelingen, tot 's avonds laat gezwommen in het zwembad van de eigenaren van de camping, samen met de kleinkinderen van de eigenaren en weet ik veel wat voor dingen die me nog jaren zullen bijblijven en wat ik volgende zomer nog wel over wil doen. Verder buiten het kamperen om ook veel fietstochten gemaakt over het dijkje, de kermis en vele keren naar het strand geweest... Jenthe die altijd wel leven in de brouwerij wist te brengen, alhoewel dat niet altijd even prettig was... Verkeersborden, brievenbussen en dergelijke zijn niet veilig voor haar... Dat we over straat liepen en Jenthe achter onze ruggen om met een baksteen voor een klingelende ruit zorgde (daar bleken een van haar vijanden te wonen ofzoiets), en dat we ook maar mee moesten rennen om niet medeplichtig geacht te worden... Of die keer dat ze ons overhaalde om te gaan klooiën op het gesloten erf van de voddenboer op zondag en dat ze een autowrak in de fik had weten te steken door een aangestoken prop in de benzineopening te gooien... En rennen dat we moesten... Later even terugkijken en zien hoe het inmiddels blauw stond van de brandweer en de politie... en een scheldende en vloekende voddenboer. Echter vond ze het achteraf niet zo'n toffe actie van zichzelf. Zeker toen het de volgende dag in de plaatselijke kranten stond begon ze er last van te krijgen... Als onze ouders erachter zouden komen dat zij erachter zat... en wij erbij aanwezig waren... Ik wil het niet eens weten. En ja... Ze had ook bijna de hele vakantie huisarrest gekregen... maar gelukkig werden dat maar twee weken. En waarom nu weer? Van huis weggelopen en op eigen houtje de trein naar haar biologische vader in Eindhoven gepakt. Gelukkig had ze nog vier weken

over om met ons op te trekken. Ze stichtte daarna in ieder geval gelukkig geen brandjes meer... En nu kan ik daar om lachen.

Het blijft ook gewoon een coole meid waarbij de vlinders, ondanks alles, maar niet willen verdwijnen.

Ik ben trouwens Thurston van der Meer, 11 jaar, halflang zwart gegeld haar, wipneus, bruine ogen, redelijk mager... door mijn ouders ben ik vernoemd naar Thurston Moore, de zanger van Sonic Youth... Al vind ik dat ik maar een irritante lelijke naam heb. Thur-sTON, Thur-STON, Thursjyton, Thu-rs-TON... Het komt zo raar uit je bek...

Welcome in the club.

'In de naam van de vader, de zoon....' begint juf Leentje weer, voor de honderdtachtigduizing vijfhonderdvierènnegentigste keer (klopt toch?)...

Ik realiseer me dat Leentje gisteren was vergeten te bidden, misschien omdat ze wel helemaal van de kaart was omdat er een neger in de klas zat. Gelukkig kan ze, aangezien ik afgeschermd zit, niet zien dat ik niet mee bid, dus het risico dat ik, net zoals vorig jaar, weer een gebed moet voorlezen voor de hele school is tot zover vrijwel uitgesloten.

'Zo...' juf Leentje is er weer klaar voor, 'Voordat we beginnen met rekenen, wil ik allereerst speciaal voor Abi... eehm...' Weer apengeluiden, van korte duur, plus gefluister, daarna wordt het snel stil.

'Afolabi' corrigeert Afolabi... (en nu onthouden, lul!)

'Ah, Afolabi.' vervolgd juf Leentje, 'Ik heb een erg mooie welkomst verrassing, omdat, het klinkt vreemd, jij de allereerste geboren Afrikaan bent op onze school... Echt de allereerste!'

'Laat hem ook maar meteen oprotten!' roept Dirk.

Verder wordt er niks gezegd.

'Dirk, stil!' snauwt juf Leentje.

...en daar blijft het bij... geen strafregeltjes, geen gang. Ja, want het is geen Thurston...

Ze richt haar aandacht weer op Afolabi. (goed zo, Thurston!)

'Om Afoapi, te verwelkomen houden we volgende week Afrika-week. Aankomende donderdag gaan we gezellig dingen knutselen die allemaal met Afrika te maken hebben, daaronder verstaan we hutjes van bamboe, woestijn, en ook mensen die met trommels dansen om het vuur, met speren en rieten rokken aan...'

'Peniskokers!'

'Aids!'

Juf Leentje negeert dat en gaat verder met haar plan.

Ik zie Afolabi maar verbijsterd kijken.

'Ook gaan we op schoolreisje naar Artis om dieren te bezoeken die uit Afrika komen.'

"Dieren bezoeken die uit Afrika komen..." Jjjjjjuist!!

'Afrobami komt toch ook uit Artis?'

Damn, het leek zojuist nog bedaard te zijn, maar het feest is weer losgebarsten.

Net voordat juf Leentje kan reageren, hoor ik vanuit mijn hokje dat de klasdeur openging. Ik kijk door de opening van mijn

"kantoortje"... Het is Directeur Cornelis.

'Leentje, we hebben een "gigantisch" probleem!' zegt hij met zijn gewoonlijke rood aangelopen harses.

Ohja, dit is Cornelis Hengelaar, de directeur van de school. Een vette pens, een dode cavia op zijn kop, lubberende hangende wangen, en een bril met rechthoekige glazen. Door al die gespannenheid moet hij een scheet laten. Dat gebeurt soms wel eens.

Gelach door de klas.

'STILTE!' briest hij met een woest rood aangelopen hoofd. Hij richt zich op Juf Leentje.

'De schermen worden pas later geleverd. Het kan misschien nog twee weken duren...'

'Wel donders nog aan toe,' snauwt juf Leentje, 'En Afilabi dan?'

'Tsja, die zou nog even moeten doorbijten' zegt Cornelis.

De klas reageert opvallend genoeg niet, en ik weet niet of ik nu zelf moet lachen of huilen. Maar aan de andere kant... nouja, ik moet toch wel een beetje lachen...

Meester Adriaan is ook zo'n lul, die ik ook dit schooljaar weer ga krijgen. Bij zijn gezicht moet ik vaak denken aan slechterikken in films... Een beetje zoals Anthony Hopkins in Hannibal... Maar dan met een ingevallen gezicht, tondeuse en een bril. Volgens mij is hij ook van dezelfde leeftijd als Hopkins... en nu heb ik meteen spijt dat ik een goed acteur beledig door hem met meester Adriaan te vergelijken. Waar Juf Leentje vaak de boel bij elkaar tettert en spettert, weet Adriaan nog vaak rustig te blijven, al dan niet minder gemeen. Van hem krijg ik ook heel heeeeeel vaak straf, en net als bij Leentje is sinds vorig jaar Frank ook zijn vaste onderdaan geworden... Op een een of andere manier valt het bij hem meer op dat hij er juist van geniet. Het is maar dat ik nu mijn zwakke punten een beetje heb kunnen aansterken na de bekentenis van Frank, anders dan zorgde hij wel voor bevestigingen van dat ik de aparteling op deze wereld was. Maar die middag na de schoolpauze was er geen Meester Adriaan...

We kregen een jonge juffrouw van 22 jaar... die we in het schooljaar 1999/2000 ook al als invaller hadden gehad en waarvan we erg teleurgesteld waren dat ze wegging. En dan niet alleen maar omdat we bij haar alles konden maken... nee, toch zorgde deze juffrouw wel voor wat rust. Juf Meredith... Bruin krullend haar tot haar schouders, bruine ogen en verder weet ik niet wat ik ervan moet zeggen.

Een ding weet ik wel... Ze is meer geliefder onder de hele klas dan Juf Leentje en meester Adriaan bij elkaar. Meester Adriaan scheen naar zeggen grotendeels de rol als onderdirecteur overgenomen te hebben. De hele middag hadden we een introductie en zaten we in de kring. Ze zat met een zonnebril op omdat ze zojuist een hersenvliesontsteking had gehad. Ze zag er zo wel cool uit. Het viel me op dat het sfeer in de klas totaal anders was dan vanmorgen. Aan de gelaten te zien werd

Afolabi ietsje serieuzer te worden genomen, of leek dat maar zo? Ze herinnerde zich Frank ook nog wel en toen hij zei dat hij op Daan was, reageerde Meredith alleen maar verrast en de meelopers van Ramon hielden krampachtig hun mond. Lag dat aan Jenthe's actie vanmorgen of was er meer aan de hand? Maar afijn... Naast juf Rika wist ik wel dat ik aan juf Meredith ook veel zou hebben. Dat gevoel had ik wel al gekregen...

Zoals beloofd staat Jenthe ons op te wachten bij de ingang van het schoolplein terwijl massa's leerlingen en eventuele ouders haar passeren. Ze kijkt pesterig naar Ramon... Deze trekt zijn kop snel de andere kant op.

'Wat een loser...' gniffelt Jenthe.

We zoeken de Afrikaanse jongen... Hij loopt net richting de uitgang van het schoolplein. We proberen hem in te halen.

'Afolabi!' (Chapeau, Thurston!)

Hij kijkt verschrikt om... Waarschijnlijk is dit niet de eerste keer dat er een groepje op hem af komt lopen. Hij kijkt echter al snel opgelucht wanneer het potentiële medebuitenbeentjes blijken te zijn.

'Kom je met ons mee?'

Afolabi lijkt te stralen, doch verbaast te zijn.

Hij denkt er klaarblijkelijk verder niet bij na wie of wat voor mensen we voor hem zouden kunnen zijn en voor we het weten zitten we met zijn vijven, op (de rugleuning van) een bankje in het park.

Er wordt krampachtig naar een beginzin gezocht.

'Heb jij.... ervoor gezorgd dat, die... in mijn klas...' vraagt Afolabi ineens aan Jenthe.

'Oh die losers? Ja dat was ik ja.'

Ik weet maar niet wat voor bijdrage ik hieraan moet leveren. Frank en Daan blijkbaar ook niet. De spanning neemt al best

snel toe... Wat moet er nou gezegd worden?

Nou...

Afijn, ik begin maar over Cornelis en zijn suggestie van de afgelopen ochtend. Verontwaardigde blikken onder Jenthe en Daan, maar uiteindelijk weten we er al snel om te lachen.

Voornamelijk die scheet die Cornelis liet.

Afolabi lijkt zich steeds meer geruststellend te voelen.

Naderhand wordt de boel serieuzer.

'Je komt uit Afrika?' vraagt Jenthe voorzichtig.

Afolabi knikt.

'Sierra Leone...'

'Je bent.....gevlucht?'

Afolabi knikt ongemakkelijk, en er valt even een stilte.

We proberen alles bij elkaar te verzamelen om hem te ondersteunen wanneer het nodig zou moeten zijn.

Hij geeft steeds meer weg over zijn voormalige leven in zijn thuisland, maar het lijkt erop dat de verhalen niet echt compleet willen worden. Het moet wel een hele diepe splinter zijn. Iets met zijn vader en moeder en dat hij zichzelf ergens schuldig voor verklaard... Hoe meer hij verteld, hoe meer invulling ik lijk te kunnen geven, en ergens komen er voorlichtingscampagnes van Unicef of archiefbeelden van het journaal naar boven drijven.

Jenthe lijkt wel een rol als juffrouw op haar te hebben genomen. Van het uitschot op school kan hij weinig verwachten. Alhoewel...

'...en naast Meredith is juf Rika ook nog altijd aan onze zijde als het moet...'

'Die aardige vrouw van vanochtend?'

(Juf Rika bemiddelde de matpartij vanochtend),

'Ja zij' zeg ik 'naast zo'n hoer als juf Leentje, mag hij nu ook wel eens kennis maken met een goede juf, met een betere

welkomstontvangst dan een fokking Afrikaweek.'

'Mijn land bestaat niet alleen maar uit hutjes en dansende mensen om het vuur...' zegt Afolabi.

Daan en Jenthe trekken verontwaardigde blikken.

In zijn gebrekkige Engels verteld Afolabi over zijn vlucht naar Nederland en hoe die route was uitgestippeld. Met een containerschip kwam hij als achtjarige in Londen terecht, waar hij vier jaar in een opvang voor vluchtelingen had gezeten, en vervolgens werd hij op zijn twaalfde overgeplaatst naar Nederland, waar hij is opgevangen door pleegouders die wonder boven wonder uit Hippolytushoef mochten komen. Afolabi schijnt al veertien jaar te zijn. Hij is dus nog niet zo heel lang in Nederland.

'En dit is je eerste school?'

Hij knikt.

Hij verteld dat hij al vele scholen was afgegaan... slechts met afwijzingen als antwoord. Ook Jenthe's school.

'Geneer je niet hoor. Het is toch een kankerschool, daar wil je ook niet opzitten of dood gevonden worden.'

Afolabi lacht.

'You're very cool!'

'Thanks mate!' zegt Jenthe met een vlijende stevige glimlach,

'Welcome in the club!'

En dan nu voor het slapen gaan: Souljacker van Eels. De afgelopen zomer door mijn vader gekocht; al ben ik zelf ook een grote fan van Eels. Beautiful Freak blijft nog altijd het beste album en de titelsong weet me altijd te mediteren. Ook deze is zeker niet slecht. Terwijl ik door mijn slaapkamerraam naar buiten kijk.

Coming home from the school today

Crying all along the way

*Ain't no way for a boy to be
Begging ma to shave me please
You little punks think you own this town
Well someday someone's gonna bring you down
Life ain't pretty for a dog faced boy
Life ain't pretty for a dog faced boy*
Laat dat een duidelijke boodschap zijn.

That's not Really Funny heeft zo zijn spannende verrassingen wat geluid betreft en bij de rest van het album denk ik terug aan de afgelopen zomervakantie... Het moment dat deze CD grijs werd gedraaid, terwijl de huiskamerraam open stond, ik in de tuin mijn boekjes las, mijn dingen deed of wanneer we gingen barbecueën met mijn vrienden. Gelukkig bestaat er muziek die je helpt de mooie herinneringen op orde te houden.
Dont look at me, i'm the busstop boxer...

Afrikaweek.

Afrika-week is begonnen en de twee schermen op wielen, zijn inmiddels ook geleverd, dus Afolabi kan zich, als soortgenoot, welkom heten.

Nog voor Afolabi zijn nieuwe kantoortje kon “bewonderen” lag dat ook alweer bezaaid met racistische briefjes en tekeningen.

Tijdens het knutselen werden er, in ieder geval door de leerlingen, ook niet al te leuke en vriendelijke projectjes gemaakt. Juf Leentje, Adriaan en bijna de rest van het schoolbestuur hadden van het podium in de leshal een soort van Afrikaans ogende decor gemaakt met gekleurd papier, karton en andere accessoires, waarbij het resultaat niets meer was dan twee rieten hutjes, een vuur met dansende negertjes met speren eromheen en woestijnzand. That's it.

Wanneer Juf Rika blijkbaar het probleem er van inzag, vond de rest van het bestuur dat maar vreemd: “Wat een raar mens zeg! Mag iemand welkom heten, met dingen van zijn afkomst, soms niet?” Tijdens de weekopening (het moment dat de hele school naar de leshal gaat om de week in de naam van god te openen met directeur Cornelis) werd het Afrikaweek in de naam van God, Jezus en weet ik veel geïntroduceerd. De volgende dag moesten we oefenen voor een toneelstuk, dat op de donderdag zou worden gehouden. Die vrijdag zouden we naar Artis gaan. Waarom is juf Meredith deze week niet aanwezig?

Ik voel me Spaans benauwd... en mijn vrienden denken er niet anders over. Wij tegen een hele school, die wordt gevoerd door een paar van die docenten die het wel noodzakelijk vinden om een Afrika-week te houden. Maar, op een paar van die typische grappen en opmerkingen na, houdt mijn klas zich nog best wel koest. De rollen werden verdeeld voor het toneelstuk... Samen met Afolabi, Frank en Daan mochten wij de apen spelen. Hoe

toevallig... De rest speelde voor giraffe, neushoorn, tijger en andere safaridieren. Het is donderdag en het podium is inmiddels opgebouwd in iets wat op Afrika zou moeten lijken... Juist... een zeil met zand, bouwseltjes dat rieten hutten moesten voorstellen en dan ook nog iets met oranje doorzichtig papier wat vuur moest voorstellen. Wij moesten opkomen, dit voelt echt letterlijk als zoals dat onderwerp dat ik vorig jaar bij geschiedenis had geleerd: een schandpaal, midden op een dorpsplein. Maar Afolabi lijkt dat niet te voelen.

Nog voor dat wij het podium opklimmen lijkt er een knop bij hem om te gaan. Hij begint de rol als aap te spelen van zijn leven.

'WHAAAAA!!! OEH-OEH-OEH-OEH, AH-AH-AH-AH!' 'Kom.' zegt Frank ineens.

Daar staan we dan... ons letterlijk als apen te gedragen op het podium. We lachen er tussendoor, en ik hoor een galmende gelach vanuit de leshal. Dat gegalm zou vast wel door mijn adrenaline komen. Ik zie in flitsen hoe juf Leentje verschrikt uit haar ogen kijkt, juf Rika verbaast, Adriaan erg nors, juf Elizabeth met haar wimpers omhoog en haar smoel staat open alsof ze een paar tellen daarvoor iemand van de flat zag springen. Op den duur maakt de lachkanonade plaats voor ergernis. Maar we gaan door, door en door. Tot we er schor van worden. Juf Leentje en meester Adriaan klimmen op het podium om ons een lesje te leren. Er worden allemaal kartonnetjes en propjes naar het podium gegooid, boe geroepen en voor we het weten zitten we in de lerarenkamer. Weer een hoop gewoonlijke getetter van juf Leentje, terwijl meester Adriaan er met een norse stem zinnetjes aan toevoegt.

'Wat bezielde jullie!' tiert juf Leentje, 'ZIJN JULLIE WEL HELEMAAL BESODEMIETERD? Jullie hebben heel het Afrika-week verpest, terwijl het nog voor Abiabi bedoeld was!

STANK VOOR DANK!'

'Jullie mogen nu de hele maand binnenblijven in de pauze, in jullie hokje,' voegt meester Adriaan er rustig maar kil aan toe, (Woef!) 'en Artis kunnen jullie ook wel vergeten.'

Afolabi gniffelt.

'Maar dan miss i mijn animals...'

'PRAAT POTJANDORIE NOG AAN TOE GEWOON NEDERLANDS OF HEB JE DAT NIET GELEERD IN DE TIJD DAT JE HIER BENT!!!!??' tettert juf Leentje.

Die is weer eens boos.

Maar Afolabi lijkt zich alleen te vermaken met twee van die driftkikkers. Nou, daar zitten we dan... de volgende dag in de klas, strafregels te schrijven terwijl de rest van de klas naar Artis is gegaan.

'Laten we hem gewoon peren...' zegt Frank.

En dat durf ik niet. Dan zouden de rapen gaar zijn en dan... wacht... die angst is toch verleden tijd? Je bent niet meer alleen. We halen Daan op uit zijn lokaal en gaan spijbelen.

Jammer dat Jenthe nog op school zit. Zal je net hebben.

Waar hangen we uit? Speeltuin.. een beetje hier in het dorp, een beetje daar in het dorp en vervolgens zitten we met zijn vieren op de dijk te redeneren en filosoferen over vanalles. Terwijl de schelle zon over ons uitkijkt.

Nu mis ik Jenthe wel een beetje...

De steen.

De volgende dag is het zaterdag. Ja, aankomende maandag zullen we wel weer flink op onze kloten krijgen. Maar gelukkig, ik zal dan niet de enige zijn. We hebben ons aardig weten te verdiepen in Afolabi, maakten gebruik van het speeltuintje terwijl je aan de zonnestand kan zien en voelen dat de herfst al op de loer ligt. De speeltuin... Ik voel dat het misschien nog een jaar duurt voordat ik uitgespeeld ben. Schommelen is leuk, evenals de mosterdpot... Ja, het is tenminste nog het beetje adrenaline die je hier op Wieringen eruit kan gooien. Een recreatiepark of suisbuis bij het zwembad zou natuurlijk beter zijn. De wipwap, die houten diertjes op die grote veren enzo zijn inmiddels al niet geschikt meer noch boeiend.

Tsjonge jonge jonge...

'Jongens kijk eens...'

Jenthe komt aangehuppeld met... een bordje met een schijtende hond in een rode ring. Ik wacht al zenuwachtig af op de eerste commentaar van één van de ouders op de bankjes verderop.

'Die hing toch los.'

'Hang je ze boven je bed ofzo?' lacht Frank.

'Zou nu inderdaad een aardige verzameling kunnen beginnen.'

Achja, en toch is Jenthe nog steeds een heel lief meisje at all...

Even later besluiten we om naar het huis van Afolabi te gaan.

Ik ben wel benieuwd naar zijn pleegouders en woonsituatie.

Jenthe loopt nog steeds nonchalant met het bordje in haar hand.

*'Is she weird, is she white, is she promised to the night
and her head has no room'*

Afolabi heeft gelukkig wel hele aardige pleegouders. Het ziet er echter wel een beetje vreemd uit. Twee oer-Hollandse

mensen, die je overal hier in het dorp zou kunnen tegenkomen, met iemand uit het verre Afrika. Ik wil niet op Juf Leentje lijken met die uitspraak... Twee hele verschillende culturen bij elkaar. De kamer is ook vrij typisch ingericht met de nodige bank, salontafeltje, lampen en tv meubeltjes. Ze springen meteen uit hun vel als het onderwerp “Afrika-Week” naar boven komt.

Ja, verder hoeft ik daar niet veel over te vertellen. Door het bestuur werden ze in ieder geval niet serieus genomen.

'En het is al zo'n ramp om een school voor die jongen te vinden!' briesst de pleegmoeder.

'Nou... Hier zijn er nog twee hoor...' zegt Frank.

De slaapkamer van Afolabi ligt bezaaid met boeken. Veelal Engelstalig, sommige in het Frans, maar ook best wel wat in het Nederlands. Ik ken vele schrijvers niet. Nederlandse woordenboek, enkele kranten, een zitkussen, een bed, enkele schilderijen met.... hutjes en die Afrika-week achtige dingetjes. Zou die schilder ook zo bekrompen als Juf Leentje zijn?

Waarom hangt dit bij hem aan zijn muur?

'Zo, volgens mij leer je hier meer dan bij ons op school.' zeg ik.

'Yeah...' zegt Afolabi. Hij opent een ladekast. Hij haalt er een steen uit. Zit er nou iets roods op?

'This stone... Ik had hem al die tijd... In mijn hand...'

Hij stokt en hij probeert opnieuw.

'Je had die steen al die tijd vastgehouden na je ontsnapping?' probeert Jenthe.

'Yes... '

'Had je hem al die tijd in je hand gehouden?'

'En in mijn pocket...'

'Wat is dat rode daarop?' vraag ik.

'Ik sloeg.... guard... in zijn face...'

'Dood?'

'I don't know... Deze steen was sleutel van geluk.'

'Je ontsnapping?'

'Yes...'

Het verhaal wil niet bepaald duidelijk worden. Het moet wel een godswonder zijn om op zo'n manier te ontsnappen. Had je dan niet al inmiddels tien keer doodgeschoten kunnen zijn? We proberen hem over te halen om alles te vertellen. Maar dat lijkt hij niet te willen.

Misschien later...

Die avond zit ik weer voor mijn openstaande slaapkamerraam...

Deze keer als kandidaat: The Alltogether van de nieuwe Orbital... Eentje die ook de afgelopen zomer regelmatig vanuit de openstaande ramen voor een tuinfestival mocht zorgen.

Funny Break... En dan vooral Pay Per View tijdens de schemering... de meefluitende vogels... Ik zak weg. Of dat de laatste zonnestralen wegtrekken bij Illuminate.

Dit is toch wel het leven, ondanks alles...

Oh shit!!!

Die maandag kregen we natuurlijk op onze sodemieter van juf Leentje, en moesten we de hele dag strafregels schrijven. Het is nu dinsdagmiddag en ik kan weer ademen. Juf Meredith neemt onze klas op haar rekening... Weer even verlost van die meester Adriaan of die juf Leentje.

'Waar was u vorige week?'

Ze lacht even... 'Je hoeft geen "U" te zeggen hoor... Maar Cornelis heeft me vrijgegeven. Waarom weet ik niet... Ik hoorde iets met Afrika-week voor Afolabi?'

Ze trekt er een voorzichtige blik bij... maar het lijkt erop alsof de klas zich koest houdt.

Meredith leek de dag weer gered te hebben, maar nog steeds hield de klas zich koest. Al met al was dit wel een luchtig schooldagje, in vergelijking met de vele voorgaande momenten.

Na school trekken het plan om een rondje te gaan fietsen... daarvoor halen we eerst Jenthe op. Wanneer we het dorpscentrum passeren valt het me op dat er een vrij roerige sfeer gaande is onder de dorpingen, of haal ik dat slechts in mijn hoofd? Het lijkt erop alsof iedereen met elkaar heftig aan het discussiëren is, alsof er weer een dorping was gearriveerd die een hoogtepunt had bereikt in de roddelpers. Al moet dit wel een mijlpaal van een hoogtepunt zijn. We trekken er ons verder niks van aan en fietsen door, naar Jenthe's huis.

'Ik ben beroemd.' lacht Afolabi.

Afolabi begint steeds meer zelfspot te krijgen. Als hij dat al niet had.

We fietsen door. Het valt ons op dat het behoorlijk stil is in de straten. De zon schijnt, maar waar je normaal nog iemand ziet

tuinieren of op het tuinbankje ziet zitten, lijkt het nu alsof er een volksverhuizing was geweest. Ik werp een blik door de ramen en ik merk op dat iedereen de tv aan heeft staan. Zie ik nou twee rokende schoorstenen? Nouja, het zal wel.

We komen aan bij Jenthe. Via de houten poort komen we in de achtertuin. Ik kijk daar door het raam en daar zag ik weer twee rokende schoorstenen.... Nee wacht eens even...

Jenthe zit met haar ouders gekluisterd aan de buis en haar moeder gebaard ons hardhandig om binnen te komen. Zonder echt na te denken zetten we onze fiets neer en slenteren we naar binnen.

En nog voor ik er echt over kan nadenken en het tot me op kan nemen zie ik dat het echter geen schoorstenen waren.

“New York, vliegtuigen, World Trade Center, terroristische aanslag?” What the fuck is going on?

Die twee torens zou ik vast wel vaker gezien hebben in films of iets dergelijke, maar nu pas weet ik dat die torens daadwerkelijk bestaan. Nouja... tot zover.

De fragmenten gaan terug in de tijd, de torens zijn weer in de gewone status. Een vliegtuig komt van rechts, lijkt even uit het zicht verdwenen te zijn en vervolgens ontstaat er een oranje vuurwolk. Een fragment vanuit een ander perspectief wordt afgespeeld. Ik zie hoe er een vliegtuig boven de menigte scheert en met een klap, die niet veel wegheeft van een geluid van een heipaal, zich door de eerste toren boort. (“Oh shit!!!”)

Het dringt nu tot me door wanneer de beelden tevoorschijn komen dat er mensen als ratten in de val, in het gebouw, op bijna kilometers hoog, zaten. Ze zwaaien met een doek uit het raam in de hoop dat iemand, maar dan ook iemand, ze zou opmerken om ze te redden. Maar overduidelijk heeft dat maar weinig zin. Ik krijg een brok in mijn keel. Sommige mensen springen de diepte in, en sommige bedenken zich abrupt nadat

ze een poging ondernamen en hangen aan de richel van het raam. Maar hoe dan ook, dood gingen ze toch.

En inderdaad...

De eerste toren stort als een kaartenhuis in elkaar. De zendmast die zich boven de toren bevond verdwijnt in een wolk van stof en cement. Heftige reacties verspreidden zich door de huiskamer. Zelfs Afolabi, die normaal zo rustig is, deed er hardhandig aan mee.

Ja, al die mensen die in dat gebouw zitten.

De reacties zijn wat bij elkaar geraapte woorden van ongeloof. De tweede toren bezwijkt ook. Weer met een hoop gegil, een vloedgolf van stof door de straten van New York. Mensen rennen voor hun leven, de pleuris breekt uit. De skyline van Manhattan wordt vertoond. Het Vrijheidsbeeld wordt in het beeld meegepikt. Op een apocalyptische manier stoomt er een enorme rookpluim van het stadsdeel af en vergroot zich kilometers in de lucht. Terwijl Het Vrijheidsbeeld mag toekijken. Bootjes varen in de verte echter ongestoord voorbij, althans, van een afstand lijkt dat zo.

De gebeurtenis op 11 september heeft nog weken het journaal en de kranten bezet gehouden en nog steeds lijken de wonden niet geheeld te zijn... Amerika bereidt zich voor op een inval in Afghanistan... en ondergaat die... De zogenaamde terroristenjacht... Doen ze goed! Met al die beelden die ik van 11 september heb onthouden... Osama Bin Laden die zijn leuzen openbaart... De dag dat de wereld veranderde. Voel ik zelf ook dat de wereld veranderd is?

Herfstvakantie.

De herfstvakantie konden we mooi gebruiken om de band met Afolabi aan te sterken. We hadden daarvoor nog wel na schooltijd vaak afgesproken. Maarja, je weet het met niet-volwassenen, die krijgen verdomme altijd weer een avondklok mee van hun ouders. Waarom eigenlijk? We weten toch inmiddels allang al dat we naar links en rechts moeten kijken voor we moeten oversteken en we worden in dit pisdorpje toch echt niet ontvoerd ofzo... In negen dagen tijd hadden we echt enorm veel gedaan en waren we ook bijna hele dagen met elkaar opgetrokken. We waren veel buiten, we pikten een route met onze fiets, althans, Daan, Frank en ik fietsten, Afolabi zat bij mij achterop en hij gaf niks om een zere achterste, en Jenthe zoefde met ons mee op haar skateboard. Op een gegeven ogenblik geraakte we zo ver dat we het weer niet redde om op tijd thuis te zijn. Het leek er wel op alsof onze ouders de straf wilde besparen en we kregen alleen wat corrigerende woorden. Verder hadden we ook weer eens zin om de kleuters uit te hangen in de speeltuin, en daar geschommeld, in de mosterdpot draaierig worden en gewipwapt. Zijn we met mijn en Jenthe's moeder een dagje naar Amsterdam geweest, waar we Nemo en het Rijksmuseum bezochten en daarna gingen winkelen. Er waren dagen dat ik mezelf kon vermaken door voor Cartoon Network te hangen, en educatief gebruik kon maken van de verborgen boodschappen achter de weirdness en scherpe humor van dingen als Cow & Chicken (alle potentiële onpure types moet je als kind gewoon associëren met die rode “Devil”, en gewoon lachend doorlopen. Tevens worden hier ook bijna alle volwassenen te kakken gezet.), Johnny Bravo (zo versier je toch echt geen meiden), Dexter (Ook al is Dee Dee zijn irritante zus die steeds

de boel in zijn lab molesteert, ze houdt het altijd nog wel geheim voor de ouders dat Dexter een geheime laboratorium heeft aangezien die daar niks over mogen weten), Courage (ook al heeft een van je naaste een teringhekel aan je, helpen zal je hem altijd. “Things i'll do for love”), Ed, Edd & Eddy (Ook buitenbeentjes die er steeds bij willen horen en om die reden altijd falen), The Powerpuff Girls (Grappig dat de slechterikken inmiddels ook al helemaal zijn ingeburgerd in Townsville en dat die meisjes, ondanks ze superkrachten hebben, nog altijd ondertussen hun kinderlijke kwetsbaarheid bevatten), Looney Tunes (waar de botheid er soms op een heerlijke doch pijnlijke wijze vanaf straalt), Angela Anaconda (kan me helemaal in haar vinden, zeker met die juf Brinks.). Anderzijds zapte ik de muziekszenders af. De clip van Rock the House van Gorillaz kreeg ik voor de zoveelste keer te zien, maar elke keer weet dat trompetgeluidje, in combinatie met de beats me ergens een adrenalinekick te geven, in combinatie met de zang van Damon Albarn en de geflippte animatie. Ook Clint Eastwood en 9-2000 zitten nog vers in mijn geheugen. Hoe 2D het tandenstokertje keer op keer draaide in zijn mond in die ene clip... Het werd tijd om de cd maar eens te kopen of om ervoor mijn ouders lief aan te kijken. De prikkelende Can't Get You Out of my Head van Kylie Minogue... En ohjee, die clip van Basement Jaxx met “Where you're head out” blijft geweldig. Ook een CD die ik moest hebben. Ik zag echter voor de tweede keer de best wel nare maar toch interessante clip van het nummer Afrika Shox van Leftfield, waarbij ik ook erg aan de situatie van Afolabi moest denken en waarbij de gevoelens van medelijden naar hem erg versterkt werden. Bovendien gaf de shot van de WTC gehuld in mist mij ook de kriebels. Clips werken heel complex bij mij. Naast al die dansende naakte wijven en de pimps en de ho's heb je ook een hoop clips die

dagenlang op een onderhuidse bizarre doch intrigerende manier in je hoofd blijven rondspoken. Zelfs al hoeft er niet zoveel te gebeuren. Neem ook bijvoorbeeld de clip van “Je moest waarschijnlijk gaan” van Brainpower... Wat verontrust mij bijvoorbeeld zo bij dat geheel? De vrij donkere sfeer van de clip en het feit dat je niet te weten komt waar die ene Michiel aan is gestorven? De rauwe beat met die lange grimmige uithalen bij het refrein? Waarom neig ik hierbij zo naar een veilige plek, terwijl je alleen maar ziet hoe Gert-Jan Mulder rappend door Antwerpen wandelt? Het is echter wel altijd jammer dat je net geluk moet hebben dat een desbetreffende clip op de juiste tijd dat jij net naar muziekszender zit te kijken wordt uitgezonden, zodat je het kan aanwijzen of herbeleven. Bestond er nou maar iets dat je gewoon op elk moment van de dag een clip terug kan vinden. We hebben inmiddels toch internet? Anderzijds huurde ik een filmpje bij de videotheek en op de laatste vrijdag trokken we erop uit op de jaarlijkse Halloweenmarkt... waarbij Hippolytushoef is omgebouwd tot een spookdorp en waar vage gasten met maskers je bang proberen te maken en waar het bij de oudere garde, wanneer het later werd, om het zuipen draaide.

We waren ook twee keer naar juf Rika gegaan, ze stemde ervoor in om Afolabi elke middag bijles Nederlands te geven. Het leek er verder ook op alsof juf Rika, Jenthe ook een beetje als haar leerling begon te zien. Het tweede bezoek begon heel gevoelig te liggen, want het leek erop dat Afolabi, toen zijn Nederlands steeds meer was bijgespijkerd, het volste vertrouwen had gekregen in ons en had hij, met veel wisselende stemmingen, uitgebreid verteld over wat er in zijn kindertijd was gebeurd.

Het was een gruwelijk verhaal...

Niet vergeten.

Dat het de eerste twee maanden, na het begin van het schooljaar rustig leek te zijn voor Frank en Daan, betekende nog niet dat de kinderbescherming ze vergeten was.

Daar kwamen ze weer hoor, die zekere Ingrid en Trudy, met hun in koperen gegoten smoelen en hun, met een paplepel ingegoten, peperdure praatjes, die zelfs Albert Einstein, Sigmund Freud of William James Sidis niet zouden kunnen ontcijferen. Logisch, omdat zij het eerlijk speelden.

Het enige wat ik zag was dat Frank uit de klas werd gehaald en meeliiep naar het kantoortje waar vast ook Daan aanwezig zou zijn. De zorgen van mijn kant leek te zijn teruggekeerd. Juf Leentje ging tegelijkertijd, na het gebed, over tot de orde van de dag. We kregen Aardrijkskunde, Rekenen, Taal... althans, mijn klas kreeg dat. Ik kreeg weer die map met kindersommetjes en Afolabi kreeg, godverdomme nog aan toe, gewoon werkboeken uit groep 3.

Weer werden er allemaal enge vragen aan ze gesteld en ging het zelfs over psychische hulp en leek het erop alsof een uit huis plaatsing er nu wel bijna aan zat te komen. Die stomme wijven constateerde herhaaldelijk, uit eigen conclusies, dat Frank en Daan verwaarloosd werden en te vroeg voor hun leeftijd met iets bezig waren en weet ik veel wat...

Diezelfde dag hadden we ook schoolzwemmen en in plaats van dat we ons moesten omkleden in de bezemkast, (dit keer met zijn allen in één) moesten we ook, tijdens het speelkwartier in het zwembad ons al gaan omkleden, omdat dat speelkwartier “vrij baan was voor de pesterijen”.

Weer een inperking erbij vanwege de “eventuele pesterijen.”

We besluiten op het dijkje de boel door te gaan nemen.

Het is eb, en de herfstzon schijnt erg schel door de licht nevelige lucht, en staat al op het punt om onder te gaan. De schapen achter ons grazen en blaten en doen alsof wij niet niet bestaan. Frank en Daan zitten, letterlijk en figuurlijk, met hun handen in hun haar op het bankje. We proberen ze zo veel mogelijk te ondersteunen.

Opnieuw probeer ik me in te leven met die twee en projecteer ik mijn kwetsbaarheid op die van hun, waarbij ik kan concluderen dat ik deze situatie niet zou overleven... in de zin, dat ik waarschijnlijk tot niks toe in staat ben. Dus dat het bijvoorbeeld ook geen zin zou hebben om afleiding te zoeken, iets waar zij dan wel de vermogen voor hebben. Want ze zijn er erger aan toe, en vooral wanneer ik terugdenk aan de afgelopen lente en zomer... en dan toch nog met Jenthe en mij kunnen spelen en lachen. Ik kan het me nog steeds niet voorstellen...

'Ik wil niet van huis weggehaald worden.' huilt Frank.

Afolabi lijkt al zijn krachten te bundelen terwijl Jenthe met haar Nokia 3310 de ouders probeert te bellen. We vullen voor Frank en Daan in dat ze waarschijnlijk niet meer erg in staat zijn om terug te fietsen. Ze blijven nog altijd als verdwaasd op het bankje zitten en er wordt bijna niks gezegd... Totdat er koplampen boven de dijk uitsteken... De ouders van Frank.

Simon Barendrecht.

De volgende dag leek niemand van ons echt meer zin te hebben om iets te gaan doen. Ik zag daar ergens wel een voordeel in. Ik zit bij Jenthe, we hangen op de bank en de TV staat op Cartoon Network... Die Nederlands gesproken Cow & Chicken klinkt toch echt voor geen sodemieter. Vooral Chicken praat als een een of andere mongool met een hazenlip. Enigszins lijkt ze mijn gedachte erover te kunnen lezen en voor we het weten liggen we in een slappe lach... Is dat nou echt om die synchronisaties van Cow & Chicken? Bovendien hebben we gewoonlijk wel vaak samen de slappe lach... erg vaak zelfs. Na enkele reclames en aankondigingen die vaak werden ingesproken met een olijke doch duistere, rokerige, mannenstem zijn The Power Puff Girls aan de beurt en vergelijk ik Jenthe met Buttercup. Die Nederlandse synchronisatie klinkt even ietsje beter. Bij de reclame zapt ze over naar The Box... Son of a Gun van Missy Elliot en Janet Jackson is aan de gang... Het wordt net aangekondigd met een embleempje linksonder het scherm, dat naderhand weer vervaagt... Die clip vind ik erg luguber, waardoor de slechte gevoelens over Frank en Daan aangewakkerd lijken te worden. Ik weet niet of dat sensatie is of mijn oergevoel... Het doet me niet alleen denken aan Frank en Daan, maar met vele andere enge dingen die wel eens voor zouden kunnen komen op de wereld... En nog iets anders, waar ik waarschijnlijk straks voorbij moet fietsen... Maar ik zit veilig naast Jenthe. De reclameblokken beginnen en er komt zo'n bizarre Playstation-commercial voorbij. Ik hoop op een clip die ietsje luchtiger is om de boel een beetje te verzachten. Buiten wordt het steeds donkerder. Waarom voelt alles op die muziekzenders zo duister, eng en bizar aan? Iets wat je bijvoorbeeld op de gewone zenders niet hebt? De

commercials met die dreigende tunes en vele clips die je vaak in een nachtmerrie lijken mee te slepen, of dat bepaalde triggers worden aangewakkerd terwijl er niet veel gebeurt... Die kleuren en de montage... Maar ik wil niet als een mietje overkomen bij Jenthe. Evolution Revolution Love van Tricky lijkt de boel te verzachten, maar waarom nou in hemelsnaam weer van die dingen als menselijke pakken? Daarna komt er wel verfrissing... Ich Will van Rammstein... waarbij de clip lijkt op een heuse actiefilm en... oh yeah... Rock the House van Gorillaz... Nog steeds erg vet.

'Yo Thurston, moet ik koken of gaan we Chinees halen?'

'Eeh... wat?'

'Mijn ouders komen vanavond niet, ze hebben me een briefje van vijftientig gegeven.'

'Eehm, mijn moeder verwacht me thuis.'

'Lul niet zo stom... Het is mijn aanbod.'

Ik moet niks stoms zeggen, ik moet niks stoms zeggen.

'Chinees halen dan?'

'Dus je zegt dat ik niet kan koken?' zegt ze verontwaardigt.

'Kan je koken dan?'

'Meh... nee... een gebakken eitje misschien...'

Ik voel mijn hoofd gloeien. Ik zeg nu toch geen verkeerde dingen?

'Maar ik ben alleen fucking lui om naar de Chinees te gaan. Moet je weer zo'n teringeind.'

'Ach joh...' weet ik er met een lach uit te persen.

'Haal jij dan?' Ze blijft met een onverschillige blik en haar voeten op tafel naar de TV staren. Ze lijkt me te teasen, maar de kans dat het niet zo is bestaat ook.

Ondertussen is 2D in de videoclip van Rock the House bezig trefballen terug te kaatsten met het kruis van zijn ballenknijper... Klinkt geinig.

Wanneer de clip is afgelopen komt Hungry van Kosheen aan de beurt.

'Nou dat was eigenlijk ook mijn vraag...' lacht Jenthe.

Het zenuwachtige moment wordt gered door Afolabi. Via de achterpoort loopt hij voorbij het raam en vervolgens treedt hij via de achterdeur naar binnen. Ineens begin ik me af te vragen waarom Jenthe op het laatste nippertje mij uitnodigt om mee te eten. Maar mijn vermoedens kunnen ook vergissingen zijn.

Maar Afolabi redt me van het gepieker over haar.

'Hey Afolabi. Kom jij ook mee-eten?'

Mijn vermoedens klopten dus toch niet.

En zo fietsen we naar "Nihau". Een simpele naam voor een Chinees restaurant. We hangen op de leren bank, naast de andere klanten, kijkend naar het bubbelende aquarium tegenover ons... waar exotische vissen hun baantjes trekken. Even later gaat de schuifklep naar boven en worden de met papier ingepakte bakken met voedsel overgebracht. Voor vijftientig gulden hebben we nog best wat en je krijgt er nog een gratis plankje kroepoek bij ook. (Plankje kroepoek... die moet ik onthouden) We fietsen terug naar Jenthe's huis.

'Are you hungry, for a little more than what you've had before?

Are you hungry, for a taste of life to whet your appetite?

Are you hungry?'

Bij haar thuis aangekomen worden de borden klaargezet, de bamislierten uit de pakjes geschept. Ook heel typisch dat de tv nog al die tijd heeft aangestaan op The Box. We lachen, spelen een beetje met eten... Maar waar zijn we in godsnaam mee bezig? Frank en Daan zitten thuis... vergeten door ons. Klopt dat wel? Nee, er klopt geen fuck van... maar het moment van nu is even iets te mooi. Er is meer tijd over voor Afolabi... Ik vind het mooi om te zien dat hij met ons mee kan lachen en dat

zijn aanwezigheid erg verwelkomend en sfeervol is... Met zijn horrorverhalen in mijn achterhoofd... Voorgoed verleden tijd, daar zullen we voor zorgen. Ik kan hem wel knuffelen uit... het feit dat hij uit die hel is? Terwijl Frank en Daan waarschijnlijk nog in de hel zitten? Ik voel me schuldig... en vervolgens euforisch... en verliefd, misschien omdat L'Amour Toujours van Gigi DiAgustino van het TV scherm schalt.

'Tis helemaal geen kutnummer Thurston...' zegt Jenthe.

De omschreven emoties die ik weer krijg als "Je moest waarschijnlijk gaan" van Brainpower langskomt. Straks zal ik er langs rijden... in het donker.

Maar uiteindelijk wordt de avond, zonder Frank en Daan (Ja... Kut...), spontaan een feest. Er gaan twee flessen cola doorheen, liggen de resten bami overal rondom de bank en breken we het huis bijna af wanneer "Where you're Head at?" van Basement Jaxx aan de beurt is op The Box... Zwaar melig worden van die half mens/half aapjes, Afolabi moet daar weer de aap bij uithangen zoals hij tijdens Afrika-week deed. Totdat om half elf Jenthe's moeder en stiefvader thuiskomen. Ze reageren minder feestelijk... Dat dit allemaal op onze leeftijd, zo laat, op een doordeweekse dag mag gebeuren... en die dingen.

Mijn ouders zullen er wel niet zo'n punt van maken, aangezien Jenthe, op vijf minuten fietsafstand, van mijn huis woont.

Logisch, als je in een dorp woont. Wanneer ik buiten ben en Afolabi ook zijn eigen kant op is gegaan, word ik toch wel een beetje overvallen met die angstige gevoelens. Sommige videoclips van daarnet... Al ben ik niet specifiek bang voor Janet Jackson of al die andere rare figuren uit die clips... In de Parklaan rij ik langs de ouderwetse lantaarns en wanneer ik het kerkplein passeer voel ik weer die angst. Waar ben ik nou precies bang voor? Daar fiets ik nu op af... een kokervormige

ouderwetse plakzuil... met zo'n hoedje bovenop. Daarachter bevind zich de stenen trap naar de ingang van de kerk en de eeuwenoude begraafplaats. Het is muisstil op het kerkplein. De bibliotheek, dierenwinkel en Etos liggen er donker en verlaten bij... Slechts de grand café op de hoek vertoont enig leven, maar door de ramen te zien is het niet druk... Alles wordt verlicht met ouderwetse lantaarns. Wanneer ik dichterbij de zuil kom begint mijn hart sneller te kloppen. Het hangt er nog steeds, een poster, inmiddels al een beetje aangetast door de regen. Het hangt er al sinds 1998... Het gaat hier om een zekere Simon Barendrecht. Ik kijk naar de zwart-wit foto, hoe hij een scheef lachje smooit. Die rustige ogen erbij... Ik ken hem heel vaag... In groep 1 heb ik zo nu en dan “die ene Simon uit groep 7” van een afstandje gezien. Ik ken hem alleen maar van gezicht. Een jaar later was hij ineens van school af... Maar dat moest dan toch 1996 zijn? Ik wist van niks... Ik had hem ook niet gezien op de achtstejaars musical... Althans, niet dat gezicht die ik me voor de geest kon halen. Maar het zou wel goed zitten... Tot op de dag dat ik, wanneer ik bij mijn ouders in de kamer zat, na het acht uur Journaal, die doodenge begintune van het Politiebericht mocht aanhoren en de schokkende ontdekking mocht doen dat er iemand uit de buurt spoorloos was verdwenen. Zijn foto... *De politie vraagt u aandacht voor het volgende... Sinds 9 oktober 1998 is de veertienjarige Simon Barendrecht vermist.... voor het laatst gezien op de Slingerweg in het Noord-Hollandse dorp Hippolytushoef.. Heeft u Simon Barendrecht gezien, bel dan 0800-8844... Maar u kunt ook met de plaatselijke politie bellen.* Dan diezelfde enge eindtune... en een slapeloze nacht. Ik besluit om te vluchten van deze plek. Lekker veilig mijn bed in straks. Ik zet hem op het fietsen...

Sint Maarten, Sinterklaas en andere dingen.

Frank en Daan zagen we de volgende dag weer op school en het leek erop dat zij zich ook wel met hun twee vermaakt hadden. Met andere woorden, het scheen toch allemaal wel mee te vallen. Ik de hele tijd denken dat ze over de grond kropen van de angst, waren ze gewoon die avond samen. Het begon wel een beetje huilerig naar Daans zeggen, maar daarna hadden ze de hele avond TV zitten kijken... Gelachen om South Park en die dingen... Nouja...

De rust onder ons werd sterker toen het met de week steeds stiller werd rond dat kinderbescherming gebeuren. Alsof het beest zich had teruggetrokken... maar... een misstap en het kon altijd terugkeren. Maar... was ik nou degene die die spanning voelde? Ik kon de gevoelens van Frank en Daan niet invullen... ze leken alleen maar door te willen gaan met de activiteiten... en die hadden we voortgezet. Sint Maarten... waarbij al dat gratis snoep wel fijn was... maar toch voelde het ernaar dat dit wel mijn laatste Sint Maarten zou gaan worden. Naast snoepjes zeuren gingen we ook een beetje lopen kloten in het dorp. Gooiden we eieren naar de huizen van juf Leentje en meester Adriaan. En dan Jenthe weer... Ze moest weer eens zo nodig een Te Koop bord uit iemands tuin trekken waarna ze lekker nonchalant met dat kreng over straat zwiepte terwijl ik (en waarschijnlijk ook de rest) met onze ogen loerend in het ronde of we niet nageroepen werden. Op dit uur was iedereen nog klaarwakker... Maar Jenthe... nee hoor. Die vond haar plan veel belangrijker; wanneer we bij een woning kwamen van, naar haar zeggen haar leraar... om daar dat bord in de grond te steken.

'Maar de lichten zijn nog aan...'

'Ja, en daartegenover kunnen ze ons ook allemaal zien.'

'Jezus hé! Ik dacht dat jongens nog wel zo van de streken waren...' zei ze hoofdschuddend.

En bij dit soort momenten kon ik haar wel wurgen. En juist... ze zwiepte met het bord tegen de auto aan die op de oprit stond. Een achterrait brak en het alarm schalde door de straat.

'Kut...' zei ze rustig terwijl ze spijtig doch onverschillig uit haar ogen keek. Ze gooide het bord met een kletterend geluid neer een we gingen maar rennen.

En ja, als ik hier dan altijd een dag later over nadenk dan vind ik Jenthe weer ineens erg cool en zelfverzekerd en kan ik wel een beetje lachen. Nogmaals... Omleidingsborden, pionnen, een wegschilden... ze wist er altijd wel raad mee.

Gekke Jenthe.

'But we're never gonna survive, unless...

We get a little crazy'

De intocht van Sinterklaas hadden we bijgewoond, om toch nog even een beetje de nostalgie te voelen. De cadeautjes zijn altijd nog wel een reden om het te vieren, maar ik geloof allang niet meer in Sinterklaas. De kindertijd loopt gevoelsmatig al duidelijk tegen zijn einde... de belangstelling die ik vroeger nooit wou missen, zijn niet zo sterk meer. Ik kon het me destijds amper voorstellen dat dat zou gebeuren. Een leven zonder dat sprookjesachtige gevoel als het op Sinterklaas, Kerstmis en al die andere soortgelijke mooie momentjes uitkwam.

Op school is alles nog altijd hetzelfde liedje... alhoewel juf Meredith daar nu eindelijk wat verandering in bracht... Nog steeds blij dat ze er was, anders dan konden we elke middag een meester Adriaan verwachten. Gelukkig... ja, omdat ze wat makkelijker leek. Je kon bij haar alles maken... Maar waarom was de sfeer in de klas zo anders bij juf Meredith en

veranderde dat wanneer juf Leentje de klas op haar rekening nam? En nog steeds zitten we afgeschermd.

Ik stelde me een plek voor dat Afolabi, ik en Frank met zijn drieën aan een tafeltje in de klas kwamen te zitten. Juf Meredith leek mijn gedachten te kunnen lezen. Voor luisteren mochten we even later, inderdaad, met zijn drieën met een tafeltje tegen elkaar in de klas zitten. De rest van de klas hield zich nog steeds koest... al voelde ik altijd nog de ogen van mijn klasgenoten branden. Tussendoor deden we zoveel mogelijk met zijn vijven. Veel spelen, in de speeltuin, in het Robbenoordbos om op die manier zo langzamerhand afscheid te nemen van onze kinderjaren, Juf Rika thuis of in haar klas bezoeken. De hele tijd nog altijd die vlinders in mijn buik voor Jenthe... die zich lijken voort te blijven planten zodat het steeds meer vlinders werden.

En dan die momenten dat ik mijn frustraties moest uiten, de opgehoopte woede... ruzie met Frank en de volgende dag weer vrienden. Laten zien wie ik was door zelf te gaan pesten of ruzie te gaan zoeken. Frank, Daan en Afolabi overhalen om relletjes op te zoeken, relletjes plegen, iemand veel pijn doen... Dat waren de momenten dat het allemaal gewoon mijn eigen stomme schuld was...

Maar ik kende geen andere wereld... Ik wou eruit, maar besepte dat dat misschien wel onmogelijk zou zijn. Het leek er echter wel op alsof juf Meredith de eerste docent was die mij spijt deed leren voelen.

En was het nou werkelijk zo dat geweld het enige antwoord was op alles? Was het echt nodig om mezelf te verdedigen?

Juf Leentje moest op een dag de boel in de klas blijkbaar weer eens opvoeren... of zit dat slechts tussen mijn oren? Ze begon over een nieuwsbericht waarin Surinaamse mensen protesteer-

den tegen Zwarte Piet, en aan de toon te horen deed juf Leentje dit alleen maar om Afolabi weer lekker te sarren. Of...

nogmaals... Lijkt dat maar zo?

'Je hebt toch geen last hè? Van het feit dat de pieten zwart zijn?' vroeg die kut aan Afolabi.

'Èh, nee hoor!' klonk het vanuit het hokje. 'Heeft u er last van?' Juf Leentje ontplofte, pakte pen en papier en stormde op het kantoortje van Afolabi af.

'JIJ MET JE GROTE MOND! HIER! 100 KEER OPSCHRIJVEN: HEEFT U ER LAST VAN?'

Het werd angstvallig stil in de klas.

'Wat doe ik nou verkeerd mevrouw?' vroeg Afolabi

'KOP DICHT! SCHRIJVEN!' tierde juf Leen.

Gelukkig viel 5 december op een woensdag en hadden we Juf Meredith voor de klas. Ze begon over een droom:

'...Jullie stonden klaar op het podium en ik wil de cassette-radio aanzetten... maar ik hoorde niks... spoelen... hoorde nog steeds niks... en ik voelde me dichtslaan... en dacht... wel potverdorie... Waarbij ik vanochtend wel drie keer had gecontroleerd of het bandje wel op het goede begin stond.'

Na dat hele gebeuren verplaatsten we ons naar de klas om cadeautjes uit te pakken. Lootjes trekken is altijd kut. Ik trek gewoonlijk altijd een klootzak of een kutwif en een klootzak of een kutwif trekt mij. En inderdaad, ik kreeg een doosje scheermesjes, Frank een blik bockworsten en Afolabi een plastic hondendrol. Natuurlijk, verdere vrienden zullen we denk ik nog steeds niet krijgen. De Sint en zijn pieten kwamen langs iedere klas, dus ook de onze. Vervolgens Sinterklaas-musical in de leshal waarbij we met zijn allen moesten zingen op Sinterklaas liedjes.

'Zwarte piet piet.... Houdt alleen van beat beat beat...'

Terwijl de vrijwilligers de songteksten weer op grote vellen papier omhoog hielden op het podium gingen twee pieten geëlleboogd meedansen. Het was een leuk gezicht.

Die avond was het bij opa en oma ook een zeer gezellige Sinterklaasfeest en de cadeautjes waren niet te versmaden: de CD van Gorillaz, Rooty van Basement Jaxx, stripboeken van Tardi en Bilal, een enorme pot Engelse drop, T-shirt van Blur, Popencyclopedia en nog meer fijn spul. Warme chocomel gedronken, speculaas gegeten en het was ook dit jaar een erg geslaagde pakjesavond. Ondertussen geloofde ik er niks meer van het feit dat opa zo'n vijf a zes jaar geleden nog met "Sinterklaas" stond te praten bij de deurpost nadat hij een wasmand met pakjes ontvangen had. Toen ik eraan kwam werd er ineens spoedig afscheid genomen en ging de deur pardoes dicht. En zo had ik nog wel meerdere momentjes waarbij ik me afvroeg waarom ik Sinterklaas nooit zelf een keer mocht spreken in plaats van mijn ouders of opa en oma. Natuurlijk, gewoon om mij niet met een teleurgesteld gevoel achter te laten om het feit dat die hele Sint niet schijnt te bestaan.

En Sinterklaas die op 7 december nog even langskomt in de studio van TMF... (*Maar Sint... Ik dacht dat u al naar Spanje was vertrokken...*)

Met zijn volmondige Sinterklaasstem verslagen doen over de afgelopen muziekuitzendingen en zeggen dat hij nummers als "Ich Will" erg leuk vond...

Hahaha... Ludiek... En dat door volwassenen...

Fietsen (en skaten).

Op een woensdagmiddag na schooltijd besluiten we weer eens om te gaan fietsen. Het winterzonnetje schijnt schel in de blauwe, nevelige lucht, maar ondertussen is het ook vrij koud. Het is in ieder geval mooi weer om uit te waaien op de fiets (en op de skateboard in Jenthe's geval). We bevinden ons op de dijk richting Stroe en Den Oever.

De steentjes vliegen je via de fietsbanden om je oren. Het winterzonnetje schijnt tevreden boven het ebbende water, waar het voornamelijk bezaaid ligt van de brokken hout, tonnen van chemisch afval, boodschappenkarretjes, schoenen, volgespoten condooms, bierflesjes, drankflessen, frisdrankflessen(jes), peuken, eetstokjes, dode vogels, dode vissen, plastic zakken, groene vissersnetten, banden, fietsen, autodeuren, vlotjes, jerrycans, kleren, onontplofte bommen uit de tweede wereldoorlog, lijken, aangespoelde schepen, auto's en dooien. Greenpeace zou op tilt slaan!

Ik werp een blik op de skateboardende Jenthe... die bruine haren die naar achteren wapperen, die bruine ogen... zucht... En ik durf nog steeds niks bekend te maken... Het kan het nog wel eens fout aflopen... ben ik bang...

'Het is altijd weer wennen met de winter,' zegt Afolabi, terwijl hij naar de lucht kijkt. Druk van de vliegtuigstrepen. De zon gaat langzaam onder, en de lucht is een schel mengsel van paarsblauw, roze en lichtblauw en de meeuwen zijn in zwermen te zien in het decor en te horen.

Dit geeft me altijd zo'n heerlijk gevoel en ja, ik weet het, het gaat weer over Jenthe. Jullie zullen er inmiddels wel moe van geworden zijn.

'...its my way, my way on the highway...'

We passeren Den Oever.

We hadden de afslag naar Stroe toch maar afgelast omdat het te gezellig was. Aan de dijk ligt de haven, die wordt bewaakt door de toenemende donkerblauwe lucht die zich over de laatste lichtblauwe kleuren van deze dag wegwerkt, waar de kotters in en uit de haven varen en de meeuwen nu wel iets duidelijker te horen zijn. Wanneer we over de helling van de dijk de haven inrijden zien we dat scheperslui hun werk erbij neerleggen voor vandaag. Plastic bakken vis worden opgeslagen in ijs en netten worden schoongemaakt.

'De visboer is zeker dicht?' zeg ik.

'Snackbar toch niet?' zegt Jenthe.

We rijden de helling af, de haven in.

De geur van gevangen vis, het roestende ijzer en verschillende soorten olie, wat een bittere, sterke reuk oplevert, waait ons tegemoet. We fietsen een rondje in de haven om toch nog even een beetje de toerist uit te hangen door vissersbootjes te bekijken... We ontwijken een voorbijrijdende hefruck.

We gaan via de Hofstraat, langs de molen, door naar de snackbar om daar even wat te dineren. We zetten onze fiets neer tegen het muurtje en lopen de snackbar binnen. Afolabi bekijkt het lichtgevende menu bovenaan de toonbank alsof hij een vreemd object ziet vliegen. Wanneer hij het welbekende hamburger-menu's opmerkt, is zijn keuze snel gemaakt. We maken onze bestelling en nemen alvast plaats aan een tafeltje. 'Ik voel me een stuk beter,' zegt Frank, 'dit was weer een fietstocht naar mijn hart.'

'Welke fiets?' zegt Jenthe, terwijl ze afvragend naar haar skateboard kijkt die ze nog vasthoudt.

'Skateboard voor jou dan, bijdehantje!'

Ze grijnst naar Frank.

'Ja, het lijkt er wel op dat de zorgen een beetje zijn verdwenen,' zegt Daan.

'De kinderbescherming heeft al bijna twee maanden niks van zich laten horen, nee.' zeg ik.

'En toch,' zegt Frank.

Het idee al om gewoon permanent bij je ouders te worden weggerukt en dan in zo'n gesloten inrichting geplaatst te worden. Ik word gewoon misselijk van die gedachte en ik droomde er ook erg vaak over, sinds dit hele gekloot. Vroeger kreeg ik ook altijd de kriebels als ik bijvoorbeeld in een programma of tekenfilm zag dat zich afspeelde in iets wat moest lijken op een tehuis. Al die kindertjes in een pyjama-geval, weggerukt uit de buitenwereld... onder de duim van een strenge baas of bazin...

Het valt me op dat het onderwerp ze niet echt goed doet en dat de spanning alleen maar toeneemt. Ik zie het aan hun gezicht, maar het kan ook wat anders betekenen.

Nog voor we van onderwerp willen switchen en Frank en Daan wat argwanend beginnen te worden, komt de bediende aangelopen met een dienblad aan bakjes patat, hamburger, berehap, frikandel, kippenneukers, milkshakes, blikjes en wat dies meer zij. Terwijl ze het dienblad op tafel zet, kijkt ze ons onderzoekend aan zonder te willen opvallen. Overduidelijk heeft ze alles gehoord wat we zonet onder elkaar zeiden.

We smikkelen en smullen en gooien frietjes naar elkaar, hangen de debiel uit en de bediende lijkt zich er weinig van aan te trekken. Ondertussen werp ik een blik naar buiten en spot de molen van Den Oever, op de plek waar de straat zich in tweeën splitst. De straatlantaarns zorgen voor een toepasselijk sfeertje. 'Wat zullen we in de kerstvakantie gaan doen?' vraagt Afolabi. 'We kunnen er voor zorgen dat we in ieder geval met zijn vijven kerst gaan vieren,' stel ik voor.

'Cool idee toch?' zegt Jenthe terwijl ze aan haar beker milkshake slurpte.

'En dan oud en nieuw, en dan is het alweer 2002.'

'Word ik dertien!' joelt Jenthe.

'En ik nog maar twaalf...'

Jenthe steekt haar tong naar me uit.

'Nog goeie voornemens?' vraagt Daan, 'dat van ons is in ieder geval geen kinderbescherming en voor altijd samen, toch Frank?'

En hij sloeg een arm om Frank heen.

'Zekerste weten!' zegt Frank.

'En jij Afolabi?'

'Eeehm, dat wij heel veel coole dingen gaan doen!' antwoordt hij.

Nadat we uitgegeten waren, stappen we op de fiets.

Fuckerdefuckaduck, het is alweer half acht.

We zetten onze tocht voort en rijden de provinciale weg over.

Het is aardedonker en onze fietsverlichtingen schijnen over de wegstrepen en de zeurende geluiden van de dynamo's zorgt voor de achtergrondmuziek. Nadat we door een klein dorpje passeerde, zie ik de kronkelende weg in de verte die we moeten fietsen. Hier en daar een lantaarnpaal... Jenthe zit bij mij achterop met haar skateboard onder haar arm.

'I'll stare here in the distance,

But I'll grow up to be just like you, yeah...'

We moeten even stoppen wanneer haar mobieltje afgaat. Het is haar stiefvader... Vrij pissig. Nouja, doorfietsen... .

Af en toe zoeft er een auto voorbij waarbij je de rode koplampen nog tot ver in de donkere horizon kan volgen. Om de zoveel honderd meter passeren we een boerderij, rechts zie ik in de verte de schim van het dijkje, waarbij er om de zoveel

seconden een dot licht bovenuit steekt... De vuurtoren van Den Helder. Ik kijk naar links en neem de snelweg en zie om de zoveel tijd de lichtjes van koplampen voorbij gaan. We doden de tijd met grappen en roddels over juf Leenje, meester Adriaan en dergelijke waarbij het er lekker vunzig aan toe gaat...

We arriveren Hippo... Op den duur fietsen we langs het huis van Leentje. In een oogwenk kijken we naar binnen en we zien haar daarginds zitten, waarschijnlijk aan haar avondeten. Ze zit anders wel met haar hoofd voorover gebogen aan de keukentafel, alsof ze met iets bezig is, of zit ze nou te janken? 'Ze heeft geeneens een vent, dat zegt al genoeg,' zegt Frank. 'Poor lady,' zegt Afolabi. 'Mag ik een steen door haar raam keilen?' vraagt Jenthe. 'Eehm... nee... doe maar niet...'

Zonet wel op mijn kop gekregen, en weer moeten aanhoren dat mijn ouders ongerust waren. Maarja, ik ben nu toch thuis en daar gaat het toch om? Ze hoefden me niet perse naar mijn kamer te sturen want dat deed ik zelf wel. Het is namelijk tijd om mijn ritueel voort te zetten. Voor de tweede keer sinds Sinterklaasavond, stop ik de cd van Gorillaz in de cd-speler, want het was toch nog wel een erg verslavend en cool plaatje. Ik ga lekker achterover zitten uitkijkend over mijn door de straatlantaarns verlichte straat. Het valt me nu op dat het volle maan is. Ik zou nog wel eens in een weerwolf kunnen veranderen. Uitgesloten, weerwolven bestaan niet. Ik druk op play en laat me weer wegzuigen in de coolness van Gorillaz met het pompende openingsnummer Re-Hash. Wel grappig dat Damon Albarn met deze groep iets jonger, speelser en optimistischer over lijkt te komen dan in zijn periode met Blur tien jaar geleden. Niet dat ik Blur af wil kraken, maar daar was

hij nog wel vrij gewoon, en hiermee promoot hij zijn nieuwe groep met gekke graffiti-achtige tekeningetjes en poppetjes, die er lekker gefreakt uitzien, waarbij de CD hoes zelf, met die schets van dat groene Geep-autootje, met de virtuele versie van de bandleiden als inzittenden... dat “Parental Advisory” labeltje rechtsonder... Overigens begrepen dat de gitariste, een Japans meisje, een jaar jonger was dan mij, op het moment dat zij meedeelde aan de opnames. Maar ze speelt prima gitaar. Daar kan “Kinderen voor Kinderen” nog wat van leren. Vooral bij 5/4 schenkt de volle aandacht aan haar country-achtige gitaargepingel. Het is ook weer erg leuk om Clint Eastwood aan te horen en zit ik lekker weg te zweven bij Man Research (Clapper), waarbij blijkt dat een orgel ook wel coole shit kan maken. Ook al heb ik, door het feit dat ik dan als eerste aan de kerk denk, een teringhekel aan orgels. Met Punk had Albarn zeker heimwee naar Blur. Bij Double Bass word ik helemaal melig van die vals aandoende gitaar geluiden, en bij Rock the House kan ik weer concluderen dat dat nummer me elke keer weer opnieuw op een knullige manier betoverd. Ergens voel ik me bij de hype horen aangezien ik deze “hit” erg kan waarderen...

Kerstvakantie.

De volgende dag was het kerstviering op school. Dat werd grotendeels in de leshal gevierd. Ik stond natuurlijk weer in de hoek, terwijl Frank, Daan en Afolabi ook zo hun eigen hoek hadden. De leshal was donker en die Cornelis herhaalde zijn jaarlijkse riedeltje over de geboorte van Jezus die met Pasen toch wel weer doodgaat. Daarbij waren alle lichten in de leshal uit en had hij een hele grote kaars aangestoken, waarbij ik het me afvroeg hoeveel jaar het zou duren voordat dat ding op was. Nou... luisteren naar al dat gelul over vrede op aarde en weet ik veel... om de zoveel tijd bidden en dan kwamen er vrijwilligers het podium op met de grote vellen songteksten met kerstliederen. Eentje met “Weet je het al, weet je het al? Kindje Jezus is geboren! Weet je het al, weet je het al? Is geboren in de stal” of dat tandglazuurspringende jankerige “Midden in de winternacht ging de hemel open” en die shit... Die stralende koppen van het schoolbestuur erbij. Tering! Ik moet ervan schijten en kotsen tegelijk. Ook iets met “In het begin werd hun lied al gehoord.” Nouja, op het kerstthema na scheelde dit alles niet veel met al die hondsvermoeiende zeikerige liederen die we op maandagochtend en vrijdagmiddag moesten najengelen. Om de verveling tegen te gaan wakkerde ik toch die vervelende vlinders in mijn buik terwijl ik filosofeerde over hoe ik het aan zou pakken bij Jenthe... en toen was het eindelijk tijd.

Naast de herfstvakantie is ook de kerstvakantie iets leuks. Althans, het begin ervan in ieder geval wel, want er waren nog twee weken in de wachtrij. In ieder geval weer twee weken verlost van school, elke dag uitslapen en lekker de tijd nemen voor alles wat je doet. Ondanks dat kerstmis een gristelijk feest is, vond ik het toch

wel een verademing dat de kerstboom in de kamer stond, waarbij de lichtjes, kerstballen voor de, door mij eerder omschreven, sprookjesachtige sfeer zorgden. De vooruitzichten waren ook zeker niet verkeerd: kerst vieren bij mijn oom, tante en neef samen met mijn oma op kerstavond, op de eerste kerstdag bij mijn opa en oma, waarbij ik mijn hele familie zou wederzien. Met tweede kerstdag is het meestal onduidelijk wat we gingen doen. En met oud en nieuw? Oliebollen vreten, en oudejaarsconference kijken, en tering, dan zijn we weer eens een jaar verder. Een witte kerst zou het waarschijnlijk wel weer niet worden. Toewerkend naar de feestdagen verveelde ik me nooit, terwijl een “normaal” mens mij daarmee wel voor gek zal verklaren.

Beetje pingelen op de gitaar die vroeger van mijn moeder was, beetje zappen op tv van Cartoon Network naar de MTV/TMF/The Box, beetje cd's luisteren, uitslapen tot 2 a 3 uur als het grijs kutweer was. Ondertussen kwam de euro ook dichterbij om de gulden te vervangen, wat vaak als een propagerende manier werd geuit in de kranten en op het journaal. Ohja, ik ben ook nog met pappa en mamma naar The Lord of The Rings geweest. Wat ik ervan vond... Vele mooie beelden... maar ik vond hem te lang duren.

Maar op den duur moest ik ook eens even wat met mijn vrienden doen.

En daarom hielden we op een willekeurige dag (nog voor kerst) een filmmarathon. Het was grijs, koud kutweer dus het kon wel. We stonden in Miranda's Videotheek en de keuze was eindeloos, maar er één maken was moeilijk. Actie, horror, thriller, dagfilms, weekfilms. Het leek er ook op alsof de Franse slag ook erg had toegenomen wat betreft nieuwe titels. Vooral als het om commercieel aangedikte actiefilms ging.

Niks tegen de Fransen, want ze kunnen prachtige films maken. Wat Luc Besson deed, wilden anderen blijkbaar ook. Ook de Amerikanen vroegen nog wel eens financiële steun vanuit Frankrijk. Zoals Kiss of the Dragon, wat mijn eerste keuze werd. Jet Li was wel goed, althans, zoals ik hem had gezien in Black Mask en Romeo Must Die. Yamakazi, och, leek me ook wel leuk, als we het toch over de Franse slag hebben.

Bij de Super de Boer werden de zakken chips, koeken en flessen cola gehaald en aangezien Jenthe een tv en een oude videorecorder (nog met zo'n klep in plaats van zo'n gleuf) op haar kamer had gingen we daar kijken. Naast Kiss of the Dragon en Yamakazi hadden we ook nog Tomb Raider en The Mexican meegenomen. Kiss of the Dragon was, ondanks een paar gruwelijke actiescenes en een paar mooie vechtkunstjes van Jet Li, bij vlagen net iets to much en man wat was die agent Richard gestoord. Haast eng gewoon. Elke keer geef ik mezelf weer een kans om een 16+ film te zien. Ja, het is als Russische roulette: Vaak is het echt kicken, maar soms moet je de consequenties aanvaarden. De videotheekeigenaresse had echter nooit naar onze leeftijd gevraagd. The Mexican was een heerlijke luchtige film evenals Yamakazi, die ook een fijn gevoel achterliet na het best wel zware Kiss of the Dragon. Bij Tomb Raider was ik weer aan het associëren waarbij ik de rest niet meer uit hoeft te leggen.

Het bed lag op den duur onder de kruimels chips en de vegen ervan.

Na de marathon gaan we naar buiten omdat ik vind dat dat nodig was. Het is inmiddels al donker. De modus “van suf-voor-de-buis-naar-de-buitenlucht,” kreeg ook een moeizame start. We wandelen al klierend en met een hoop lawaai in de wilde weg door de donkere koude straten van Hippolytushoef,

waarbij de dauw rond de lantaarnlichten hangt. We komen uiteindelijk terecht op de grote speeltuin.

'Mijn ouders hadden een goed idee.' zegt Frank, 'Hebben jullie tweede kerstdag wat te doen, of met oud en nieuw?'

'Wat waren je ouders dan van plan?' zeg ik, nog in gedachten verzonken.

'Nouja, wat denk je?' zegt Frank, 'met zijn allen feest vieren, en jullie ouders zijn ook welkom, we wilden het gaan vieren in Brammetje, aan de snelweg.'

'Lijkt me cool!' zegt Jenthe, 'mijn zus komt vanaf 24 december ook weer een paar dagen bij ons verkassen.'

'Lijkt erop alsof je je zus....' zegt Afolabi met een afvragende blik.

'Ach joh, dom kankerwif, met haar gezeik over van alles en nog wat. Krijgen we dat gelul over haar ex van vier jaar geleden ook weer eens te horen en dat gekanker op Bart de hele tijd.'

Tsja, de zus van Jenthe, genaamd Lavendel, is inderdaad best wel een naar en vervelend wif. Ook tegen mij is ze niet bepaald lief de keren dat ik haar meemaakte.

'Waarom?' vraagt Afolabi.

'Achjoh, dat ze dood mag gaan, die kutsnol!'

Haatverhouding onder de familie. Zoiets is en blijft toch altijd een gevoelig punt bij mij. Het liefst wil ik dan altijd mijn oren dichtdoen als het op dit soort dingen neerkomt. Mijn ouders of naasten in de familie haten? Onmogelijk. Ik kijk nog even om me heen naar de stille donkere straten om de boel wat Jenthe had verteld te laten bezinken.

Ik weet wel wat er was gebeurd en nu hoor ik het verhaal weer opnieuw: Haar zus had nog niet zo lang geleden een vriendje die ze valselijk had beschuldigt voor verkrachting en nog veel meer andere dramatische dingen. De bijbehorende vragen van

Afolabi komen daarbij van pas, maar het lijkt erop dat ze geen zin heeft om er nog meer tijd aan te spenderen.

'Maarum, laten we effe stoppen over die kutzus van me, want ik word er een beetje naar van. Ik zit straks al een week met die hoer opgescheept. Wat zijn de plannen verder?'

'Nouja,' zegt Frank, 'zoals ik al zei; eten bij Brammetje op tweede kerstdag?'

'En oud en nieuw dan?' vraagt Daan

'Dat zien we dan wel.'

Zo gezegd, zo gedaan.

Op kerstavond zat ik met mijn ouders in Den Oever bij mijn oom, tante en mijn twee jaar jongere neef. Ik zag mijn lieve oma van mijn moeders kant ook weer. Alhoewel, "weer?" Ze kwam regelmatig op zondag een dagje met ons doorbrengen. Eerste kerstdag, wakker worden met kerststol en koffie, (ik ben ook sinds mijn vijfde koffiever slaafd, als ik het niet drink 's ochtends, krijg ik ongeremde koppijn, waar geen aspirine tegen helpt...) Bach-muziek en eeuwenoude kerstkoren die mijn moeder had opgezet, en 's avonds naar mijn opa en oma, waar dan ook meteen de hele familie van mijn vaders kant bij elkaar kwamen. Vaak waren dit ook van die dagen waar je al in juni naar uitkeek. Het leek erop alsof het een beginnende witte kerst was maar er lag nog niet zo gek veel sneeuw

Eerst gingen we met zijn alle gezamenlijk kletsen, koffie drinken en elkaar wederzien en 's avonds werd er kalkoen met aardappelgarnituur geserveerd met vruchtenbowl toe. Op tweede kerstdag lag er ineens een dikke pak sneeuw. Nadat ik met de club van de sneeuw gebruik maakte, waarbij het nog wel eens irritant was als het sneeuw onder je trui op je blote lijf terecht kwam, zitten wij nu, zo gezegd, zo gedaan, te dineren bij Brammetje.